

Przedobrotnik

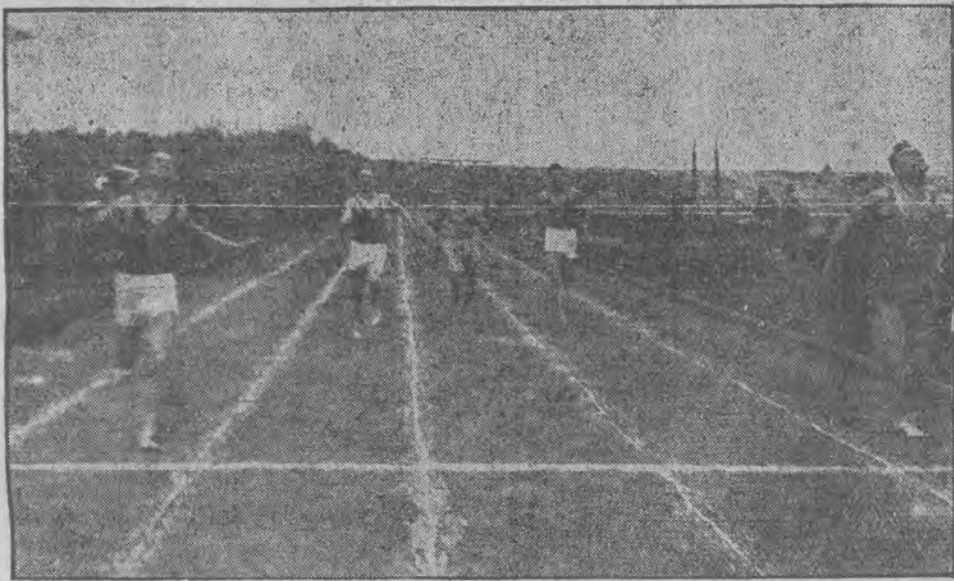
Codziennie ilustrowane pismo narodowe i katolickie

Nr. 112

Ł

Rok 65

Czwartek, dn. 16 maja 1935

Mecz lekkoatletyczny między A. Z. S. — Ł. K. S. w Łodzi. — Finisz biegu na 100 m. Za chwilę pierwszy zawodnik przerwie taśmę.

Fragment meczu piłkarskiego między Warszawą a Łodzią, zakończony wynikiem 2:1. Groźny moment pod bramką Warszawy.

W kaplicy ze zwłokami marsz. Piłsudskiego

Przed katafalkiem siedzi pogrążona w żałobie żona p. marsz. Aleksandra Piłsudska. U nóg ś. p. Zmarłego złożona jest buława marszałkowska i szara maciejówka

Warszawa (Tel. wł.) Wczoraj wieczorem odleciał do Krakowa gen. dr. Winiawa-Długoszewski, aby z ks. metropolitą Sapiehą omówić warunki pogrzebu. (w)

Hold Armji dla Wodza

Warszawa (Tel. wł.) Dziś zrana na dziedzińcu belwederskim złożyły hold delegacje armji. Dłuższą chwilę klęcząc przy zwłokach, spędził nowy inspektor armji gen. Rydz-Śmigły.

Katafalk ustawiony jest w salonie recepcyjnym w Belwederze u stóp jego plonie znicz, przy zwłokach czuwa warta honorowa, złożona z oficerów podoficerów, którzy się zmieniają co pół godziny. Zwłoki ubrane są w mundur generalski z krzyżem „Virtuti Militari”, „Krzyżem Walecznych” i innymi. U nóg złożona jest buława marszałkowska i szara maciejówka. Nad głową zwisają historyczne sztandary legionowe pierwszej brygady, spowite w krepę. Marszałek trzyma ręce złożone na krzyż, trzyma w nich wizerunek Matki Boskiej Ostrobramskiej. Salon, zamieniony na kaplicę, ozdobiony jest kirem, a w narożnikach umieszczono urny alabastrowe. Przed katafalkiem siedzi w ciężkiej żałobie pogrążona p. marszałkowa Aleksandra Piłsudska. Obok katafalku umieszczono urnę kryształową w niebieskim odcieniu, zawierającą serce Marszałka. Obok zwłok leży wiązanka białych kwiatów od córek.

Prof. Jastrzębowski przystąpił do opracowania trumny Marszałka. Trumna będzie całkowicie wykuta w srebrze. W wieku wstawiona będzie kryształowa płyta na wysokość twarzy i piersi Marszałka. Pod nią umieszczony będzie czarny krzyż, a obok niego

ryngraf, ofiarowany marszałkowi Piłsudskiemu przez oficerów I. p. pierwszej brygady legionowej. Na jednej stronie jego widoczny jest wizerunek Matki Boskiej Ostrobramskiej, na drugiej podpisy ofiarodawców. Ryngraf ten wisiał nad łóżkiem Marszałka.

Mózg wyjęty podczas sekcji lekarskiej, został odpowiednio zabezpieczony przez lekarzy-fachowców i będzie, zgodnie z wolą Zmarłego, oddany do badania Instytutowi Badań Mózgów.

Instytut ten początkowo znajdował się przy uniwersytecie warszawskim, później został przeniesiony do Wilna. Znajduje się obecnie przy uniwersytecie wileńskim im. Batorego. Instytut znajduje się pod kierownictwem prof. Rozego. Wyjęto i zabezpieczono także serce, które zgodnie z wolą Marszałka, ma spocząć u stóp jego matki w katedrze św. Kazimierza w Wilnie.

Oddzielny pogrzeb serca

Pogrzeb serca nie odbędzie się z pogrzebem na Wawelu. Przesunięto go z jednej strony z chęci dania sposobności całej Polsce uczestniczenia w obrzę-

dzie żałobnym w Wilnie, a z drugiej strony z powodu opóźnienia przewiezienia prochów matki marszałka śp. Marji Piłsudskiej z Litwy do Wilna. Ażeby przyspieszyć przewiezienie i pochowanie prochów śp. Marji Piłsudskiej wyjechał niedawno na Litwę osobisty adjutant Marszałka kpt. Lepecki. Grób śp. Marji Piłsudskiej znajduje się w Surginkach w pow. wilkomirskim na Litwie.

Prace nad trumną

W fabryce Adamskiego przystąpiono do pracy nad trumną. Będzie ona ze srebra, wewnątrz dębowa. Srebra dostarczyła mennica państwowa, a firma Norblin walcuje srebro na blachę. Trumna będzie bardzo prosta. Przedstawiać ona będzie rodzaj sarkofagu o rozmiarach mniejszych aniżeli sarkofagi królewskie.

Cicha msza św.

Warszawa. (PAT). O godz. 11-ej ks. biskup połowy Gawlina odprawił cichą mszę św. żałobną w salonie pałacu belwederskiego, zamienionym na kaplicę żałobną, przy katafalku, na którym spoczywa ciało marszałka Piłsudskiego.

Na nabożeństwie obecna była najbliższa rodzina marszałka Piłsudskiego.

W Katedrze św. Jana

W pośrodku katedry św. Jana będzie zawieszona nad katafalkiem korona z białych orłów, z korony spadać będą wdół sztandary, sięgające aż do ziemi. Katafalk oświetlony będzie z góry przyćmionem światłem, przyczem będzie to jedyne światło w katedrze, ponieważ wszystkie okna i żyrandole są zasłonięte krepą. (w)

Zwłoki spoczną na Wawelu

Na miejsce wiecznego spoczynku będzie je wioł do Krakowa specjalny pociąg, który będzie się zatrzymywał niemal na wszystkich stacjach

Warszawa. (Tel. wł.) Zostało ustalone, że eksportacja zwłok marsz. Piłsudskiego odbędzie się dzisiaj w środę o godz. 17-tej z Belwederu do katedry św. Jana. Zwłoki zostaną wystawione na specjalnym katafalku przez noc na czwartek, przez cały dzień czwartkowy i piątek. W piątek zrana kardynał Kakowski odprawi uroczyste

nabożeństwo, po którym zrana kardynał Kakowski odprawi uroczyste nabożeństwo, po którym nastąpi transportacja zwłok na dworzec kolejowy

Zwłoki zostaną przewiezione osobnym pociągiem, który będzie szedł bardzo wolno, będzie się zatrzymywał niemal na wszystkich stacjach i przybędzie do Krakowa w sobotę rano. W

Krakowie po nabożeństwie żałobnym zwłoki zostaną przez sobotę wystawione na dziedzińcu wawelskim na widok publiczny, później o godz. 10 wieczorem zwłoki zostaną złożone do krypty.

Błogosławieństwo Watykanu

Cita del Vaticano. (PAT.) Kardynał sekretarz stanu Pacelli wysłał następujący telegram do pani Aleksandry Piłsudskiej:

Jego Świątobliwość bierze żywy udział w Pani wielkim bólu i dołączając z całego serca swe modły za nieodżałowanego marszałka Piłsudskiego, zasyła Waszej Ekscelencji i całej rodzinie pociechę Apostolskiego Błogosławieństwa, do czego pragnę dołączyć wyrazy mych osobistych kondolencji. (—) Kardynał Pacelli.

Hold Akademii Literaturnej

Warszawa. (PAT.) Polska Akademia Literatury odbyła w dniu 14 maja b. r. w siedzibie p. a. l. żałobne posiedzenie z powodu zgonu pierwszego marszałka Polski Józefa Piłsudskiego, wysokiego protektora polskiej Akademii Literatury.

Stypendjum uniwersytetu poznańskiego

Poznań. (PAT.) Senat akademicki Uniw. Pozn. zebrał się dzisiaj, 14 bm., po południu na nadzwyczajne posiedzenie celem uczczenia pamięci marszałka Piłsudskiego, doktora honorowego Uniwersytetu Poznańskiego. Stożąc, wysłuchał Senat podniosłego przemówienia żałobnego J. Magn. Rektora dr. Rungego, poczem celem stworzenia trwałego a żywego pomnika wielkiego męża uchwalili ustanowić z majątku własnego uniw. poznańskiego stypendjum naukowe im. Józefa Piłsudskiego.

Delegacje Polaków z zagranicy

Warszawa. (Tel. wł.) Ministerjum spraw zagranicznych otrzymało zapowiedzi, iż poza delegacją francuską specjalnych ambasadorów i specjalne delegacje wyślą Rumunja, Jugosławia i Węgry. Spodziewany jest przyjazd licznych delegacji Polaków z zagranicy. Liczą się z przyjazdem około 5000 osób. Polacy z Litwy zwrócili się do miarodajnych władz z prośbą o zezwolenie na przekroczenie granicy.

Żałoba w szkołach

Warszawa. (Tel. wł.) — We wszystkich szkołach powszechnych i średnich równocześnie z odczytaniem oreadia p. Prezydenta odbyły się okolicznościowe obchody żałobne. Delegacje szkolne wezmą udział w pochodzie żałobnym.

Radjo na pogrzebie

Warszawa. (Tel. wł.) Treść przemówień wyższych dostojników państwowych podczas obchodów żałobnych będzie transmitowana przez radjo.

Operatorzy filmowi z zagranicy

Warszawa. (Tel. wł.) Do Warszawy przyjechali specjaliści kinoperatorzy, wysłani przez koncern Foxa z Pragi i Berlina. Z Pragi jest w drodze do Warszawy specjalny wóz zdjęć dźwiękowych. Dokonywano już na ulicach Warszawy zdjęć, obrazujących żałobę.

W KRAJU

Wilno. (Tel. wł.) Wilno żyje pod wrażeniem śmierci marsz. Piłsudskiego. Na znak żałoby organizacje, związki i stowarzyszenia społeczne odbyły posiedzenia, na których uczczono pamięć Zmarłego. W urzędzie wojewódzkim wpisywano się do list kondolencyjnych.

Warszawa. (Tel. wł.) Zarząd Pen-Clubu polskiego postanowił wysłać denesze kondolencyjne do Prezydenta Rzplitej z powodu śmierci marsz. Piłsudskiego.

Bydgoszcz. (Tel. wł.) Odbyło się tu posiedzenie rady miejskiej, poświęcone uczczeniu pamięci śp. marsz. Piłsudskiego.

Grudziądz. (Tel. wł.) Na zaproszenie gen. Sawickiego odbyło się zebranie przedstawicieli społeczeństwa, na którym ustalono przebieg uroczystości ku czci śp. Józefa Piłsudskiego.

Brześć n/B. (Tel. wł.) Nadzwyczajne posiedzenie rady miejskiej uchwaliło wyznaczyć piękny plac miasta pod budowę gmachu im. marsz. Józefa Piłsudskiego i asygnowano na ten cel 5.000 zł.

Nowogródek. (Tel. wł.) W urzędzie wojewódzkim i w gmachu staro-

stwa założono księgi kondolencyjne, do których wpisują się przedstawiciele społeczeństwa.

Toruń. (Tel. wł.) W sali teatru Ziemi Pomorskiej odbyła się akademja ku czci zmarłego śp. marsz. Józefa Piłsudskiego.

Marsz. Piłsudski przeczuwał swoją śmierć!

Dr. Wojczyński postawił hipotezę raka w wątrobie już przed rokiem - W dzień zgonu ś. p. Zmarły żartował i rozmawiał z otoczeniem

Warszawa. (Tel. wł.) Opowiada, że marsz. Piłsudski niejednokrotnie wyrażał przekonanie, że nie przeżyje tego roku, gdyż ojciec jego zmarł w tym samym wieku. Początkowo leczono go na płuca i serce. Przed rokiem dr. Wojczyński, stwierdziwszy bole żółtkowe, postawił hipotezę raka w

Depesza „Jungdeutsche Partei“

Poznań. (PAT.) — Prezydjum „Jungdeutsche Partei“ wystąpiło do p. Prezydenta R. P. Mościckiego następującą depeszę: My Niemcy w Polsce

jesteśmy przez śmierć wodza narodu polskiego i wielkiego męża stanu, marszałka Piłsudskiego, do głębi wzruszeni i schyłamy w ciężkim smutku czoło przed wielkim zmarłym. Jungdeutsche Partei für Polen, inż. Wiesner.

wątrobie, ale marsz. Piłsudski nie wierzył lekarzom i twierdził, że sam siebie wykuruje zażywając zioła.

19 marca w Wilnie dostał silnego ataku i od tego czasu datuje się jego pogorszenie. Często cierpiał na bóle i wymioty. 1 kwietnia sprowadzono z Wiednia dr. Weckenbecka, który

stwierdził raka na wątrobie. Wyrażał nawet przypuszczenie, że chory nie przetrzyma trzech tygodni, ale nie wierzone mu, licząc się, że silny organizm pokona niebezpieczeństwo. Na Wielkanoc nastąpiło znowu pogorszenie i od tego czasu marsz. Piłsudski coraz bardziej opadał z sił.

W środę i czwartek spacerował jeszcze po ogrodzie belwederskim. W piątek kazał się wozić na wózkach. W piątek wieczorem przyjął min. Becka i wyrażał żal, że nie może sputkać się z Lavalem. W sobotę po południu przyjął gen. Rydza-Śmigłego. Stan jego w ciągu soboty był ciężki. W niedzielę zrana nastąpiła znaczna poprawa — tak dalece, że nawet mówiono o możliwości przewiezienia marsz. Piłsudskiego do Pikieliszek. Chory żartował i rozmawiał z otoczeniem. Po obiedzie zasnął i obudził się około godz. 18. Lekarz wtedy stwierdził znaczne osłabienie tetny i wezwał rodzinę.

Około godz. 20 marsz. Piłsudski otworzył oczy na chwile, powiódł wzrokiem po otoczeniu i jak zdwy zaczął gasnąć. Była to już azonia. Chory otworzył jeszcze kilkakrotnie oczy. W pewnej chwili podniósł rękę i skinął nią do obecnych. 10 min później lekarze stwierdzili skon. (w)

Armie sprzymierzone na pogrzebie marsz. Piłsudskiego

Armję francuską reprezentować będzie marsz. Petan, armję włoską gen. Grazioli

Rzym. (PAT.) Ag. Stefani podaje, że na uroczystościach pogrzebowych rząd włoski reprezentowany będzie przez amb. Bastianiniego, a armja włoska przez specjalną delegację z gen. Graziolim na czele.

Warszawa. (Tel. wł.) Obok dele-

gacji francuskiej, którą będą stanowili min. Laval i marsz. Pétain, bohater Verdunu, który oprowadzał marsz. Piłsudskiego w r. 1921 po pobojuwisku, zapowiedziana jest delegacja rumuńska od króla i wojska. Zmarły był bowiem marszałkiem armji rumuńskiej.

służyć za tłumacza przy prowadzonych rozmowach.

W BULGARJI

Sofja. (PAT.) Radca Szujew i adiutant królewski Uzonow złożyli wizytę chargé d'affaires R. P. p. Rzewuskiemu, składając mu w imieniu króla kondolencje. Prezes rady ministrów Toszew w towarzystwie szefa protokołu Stoilowa udał się również do poselstwa polskiego by wyrazić kondolencje w imieniu rządu bulgarskiego.

W DANJI

Kopenhaga. (PAT.) Imieniem rządu królewskiego Danii złożył w poselstwie R. P. kondolencje sekretarz generalny min. spraw zagr. Bernhofft.

W JAPONJI

Tokio. (PAT.) Min. spraw zagr. Hirota w dłuższym oświadczeniu przypominał pobyt marsz. Piłsudskiego w Japonji podczas wojny rosyjsko-japońskiej. Min. Hirota, jako młody student uniwersytetu, miał możność wówczas

W PALESTYNIE

Warszawa. (PAT.) Żydowska Ag. Tel. donosi z Tel-Awivu:

Wiadomość o zgonie marsz. Piłsudskiego wywołała powszechną żałobę. Rada narodowa i inne organizacje wystosowały depesze kondolencyjne do rządu polskiego. Żydzi polscy wydali odezwę.

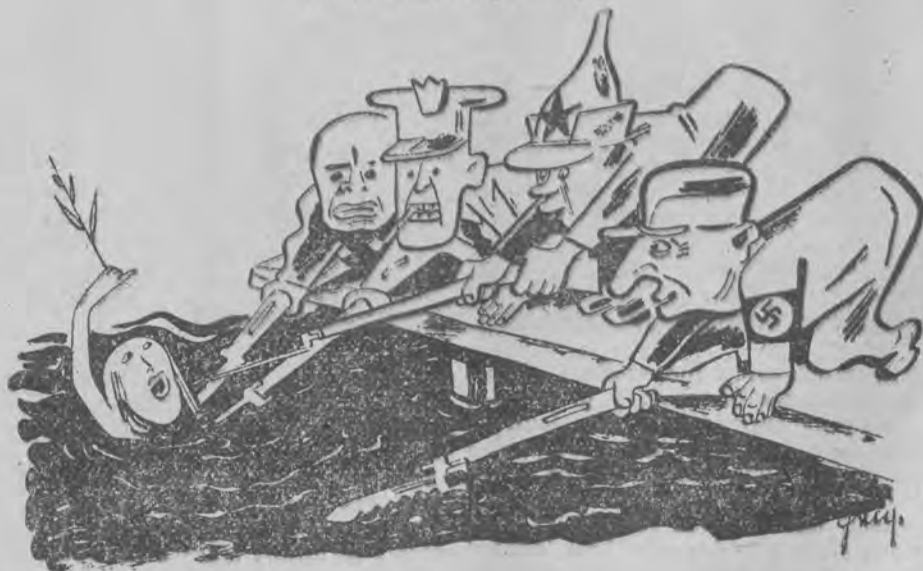
W SZWECJI

Sztokholm. (PAT.) Min. spraw zagranicznych Sandler odwiedził posła R. P. p. Antoniego Romana, któremu w imieniu rządu szwedzkiego złożył kondolencje.

NA WĘGRZECH

Budapeszt. (PAT.) Min. spraw zagranicznych Kanya przybył do poselstwa polskiego, gdzie złożył posłowi R. P. p. Łepkowskiemu kondolencje w imieniu rządu węgierskiego i własnym

Ratowanie pokoju

Pokój: Przestańcie mnie ratować, bo zupełnie mnie podziurawicie!

Szallapin zdrów

Paryż. (PAT.) Szallapin opuścił dziś szpital w Neuilly sur d'Seine. Jak słyhać, choroba nie wpłynęła na głos artysty.

Lavrence uległ wypadkowi

Londyn. (PAT.) Agencja Reutersa donosi: Lavrence, odgrywający dużą rolę w Arabji w czasie wielkiej wojny, uległ dziś około Dorchester katastrofie. Lavrence, jadąc na motocyklu, zderzył się z rowerzystą. Lavrence jest ciężko ranny.

Aresztowanie bandy 4000 złoczyńców

Tokjo. (PAT.) Policja aresztowała 4000 uczestników bandy złoczyńców, którzy przez szantaże terroryzowali szerokie koła ludności stolicy.

Stan bezrobocia w Polsce

Warszawa. (PAT.) Liczba bezrobotnych w dniu 11 b. m. w całym kraju, według danych biur pośrednictwa pracy funduszu pracy, wynosiła 451.214 osób, co stanowi spadek bezrobocia w ciągu ostatniego tygodnia o 12.565 osób.

13 maja.

Wiadomość o zgonie marszałka Piłsudskiego Polskie Radio podało dopiero w nocy o godz. 0,42 min., uprzednio zapowiedziawszy kilkakrotnie, że ma do nadania bardzo ważną wiadomość o państwowej doniosłości.

Jakżeż inaczej postąpiło radio... w Pradze. Już o godz. 22,30 w serwisie informacyjnym podało wiadomość o zgonie marsz. Piłsudskiego.

Zwraca uwagę, że najwięcej szczegółów z niedzielnej nocy posiadał organ lewicowo-„sanacyjny” „Kurjer Poranny”. Otrzymywał także informacje ze strony osobistości, stojących blisko Belwederu. Półoficjalna dotychczas „Gazeta Polska” została zupełnie zdystansowana.

Czy to może przypadek? Czy też może gdzieś tkwią głębsze przyczyny?...

W szeregu pism, a przede wszystkim w „Gazecie Polskiej” jest podobnie, jak w oreadziu p. Prezydenta, położony silny nacisk na przesunięcie się odpowiedzialności na cały naród. Podkreśla ten fakt z naciskiem sen. Koskowski w „Kurjerze Warszawskim”. Czy należy to traktować jako zwrot retoryczny tylko, czy też jako zjawisko o szerszych podstawach?...

Przypominają trzynastkę: trzynastego maja Józef Piłsudski zbiegł szczęśliwie z więzienia w Petersburgu. Dn. 13 maja 1926 przechyliła się szala na jego stronę. W przeddzień 13 maja dokonał żywota.

Jedną z ostatnich funkcji państwowych były narady w sprawie polityki zagranicznej. Tylko poważny stan zdrowia nie pozwolił Piłsudskiemu na odbycie narady z Lavalem. Tem niemniej, jeszcze w piątek wieczorem, podczas bankietu w mieszkaniu min. Becka, minister polski pojechał na wezwanie do Belwederu, zakomunikował marsz. Piłsudskiemu weniki pierwszej rozmowy z min. Lavalem i otrzymał odpowiednio instrukcje.

To był ostatni akt publiczny. WARSZAWIANIN.

Czytanie „ILUSTRACJĘ POLSKA”

Prezność ideowa Narodu nie da się okuć w kajdany!

Na marginesie zamierzeń obozu „sanacyjnego“ na najbliższą przyszłość

Poznań, 15 maja.

O zamierzeniach obozu „sanacyjnego“ o jego ogólnych wytycznych na najbliższą przyszłość, dowiedzieliśmy się ostatnio interesujących rzeczy z e-nuncjacji p. Sławka, poświęconej znanemu projektowi nowych ordynacji wyborczych, a także z wynurzeń b. premiera Janusza Jędrzejewicza na temat „Legionu Młodych“. Zasadniczą myśl obu tych oświadczeń jest bardzo do siebie zbliżona.

P. Sławek, „uzasadniając“ projekt „ordynacji“, z najwyższą niechęcią mówi o wszelkich „programach“, „teoriach“ i „doktrynach“, które jego zdaniem są „głupstwem“ i których oddziaływanie winno być przez nową ordynację wyborczą usunięte. P. Jędrzejewicz — pominięty tu kwestję jego stosunku do „Legionu Młodych“, która nas w tej chwili nie interesuje — poruszył to samo zagadnienie właśnie do organizacji młodzieży i również wypowiedział się szczerze o tem, co określił mianem „frazzeologii z w. programowej“.

Kropki nad „i“ w oświadczeniach obu wymienionych szefów obozu rządowego postawiła prasa „sanacyjna“. Poznański główny dziennik BB. w artykule wstępnym o „istocie nowej ordynacji wyborczej“ wprost już pisze, że zainteresowania polityczne obywatela winny być zredukowane do zagadnień jego prac zawodowej, troski o byt rodziny, wychowania dzieci itd., słowem — do spraw związanych bezpośrednio z materialną, wegetatywną niejaką stroną życia jednostki. Dążenie do wpływania na bieg spraw publicznych w kierunku nadania państwu pewnego określonego oblicza ideowego, dążenie do realizacji pewnych ogólnych zasad w życiu zbiorowym, wszelki szerszy pogład na sprawy państwowe i narodowe, to wszystko — zdaniem dziennika „sanacyjnego“ — należy do dziedziny „partynictwa“ i powinno być wyłączone. Do tego właśnie ma służyć nowa ordynacja wyborcza.

Tak więc naczelnym hasłem życia zbiorowego w Polsce, hasłem, znajdującym wyraz także w jej urządzeniach ustrojowych, ma się stać odtąd bezideowość, bezprogramowość, zupełne pogranie się jej mieszkańców (bo już nie — obywateli) w sprawach osobistych i w najlepszym razie w drobnych zagadnieniach lokalnych. W tej Polsce w której największym nieszczęściem jest dziś właśnie zubożenie społeczeństwa dla spraw publicznych, zubożenie, wywołane częściowo niedługo gospodarczą, ale w większym jeszcze stopniu stosowanymi przez państwo systemami metodami, — w tej Polsce dzisiejszej stan rzeczy, napawający repokojem serce każdego myślącego obywatela, miałby ulec dalszemu jeszcze

pogłębieniu i utrwaleniu!

Chcemy być dobrze zrozumiani. Nie jesteśmy zwolennikami jakichś ciasnych doktryn czy niezłocznie sprecyzowanych programów społeczno-politycznych które — zwłaszcza w dzisiejszej epoce gwałtownych przemian i wstrząsów na całym świecie — muszą

często zawodzić w zetknięciu się z życiem. Ale niemniej uważamy, że naczelną właściwością człowieczeństwa, tem, co odróżnia człowieka od istot tylko wegetujących, jest właśnie dążenie do pewnej postawy ideowej wobec życia, do pewnego poglądu na świat, który się pragnie realizować w przeko-

naniu o jego słuszności i świętości.

Organizacja państwa nie może zastępować zupełnej, niezmiernie niekierpowanej swobody takim sprzecznym często dążeniem, bo mogłoby to łatwo doprowadzić do rozsadzenia wiązadek całości. Muszą być ramy, w których to życie idei i dążeń się rozgrywa. Ale musi też być dana możliwość ich uzewnętrzniania się, możliwość nawet ich legalnej realizacji — z wyjątkiem naturalnie tych kierunków, które godzą w podstawy państwa i narodu.

Ordynacja wyborcza nie może być czynnikiem tłumienia życia idei: wyborca powinien mieć prawo oddania swego głosu na kandydata, którego postawa ideowa mu najbardziej odzwierciedla. Tymczasem projekt nowej ordynacji jest tak skonstruowany, że — zwłaszcza przy dzisiejszym charakterze naszego samorządu terytorialnego i gospodarczego — bardzo łatwo stać się może, iż w przeważającej części okręgów większość uprawnionych do głosowania zostanie po prostu pozbawiona kandydatów z którymi by ideowo się solidaryzowała.

Powie ktoś: w Niemczech i Rosji także społeczeństwo pozbawione jest możliwości swobodnego wyboru swych przedstawicieli. Tak jest istotnie, ale system ten nie może być dla nas przykładem: jest on wyrazem obcych duszy polskiej pierwiastków „drillu“ i podciągania wszystkiego pod jeden strzechulec, to też odrzucamy go bezwzględnie. Równocześnie jednak nie możemy zamykać oczu na to, że „totalizm“ rosyjski czy niemiecki społeczeństwu jednak pewne poglądy na świat, pewne idee, — idee, które potrafiły porwać za sobą, rozentuzjazmować duże odłamy społeczeństwa. I to właśnie jest źródłem owej dynamiki ideowej obu naszych sąsiadów, wylewającej się nawet poza ich granice.

A jak jest u nas? U nas oboz „sanacyjny“ doszedł do przekonania, że tylko wówczas zdoła się utrzymać przy władzy, gdy jako zasada naczelną życia zbiorowego narzuci społeczeństwu bezideowość i bezprogramowość oraz wogóle obojętność wobec szerszych zagadnień publicznych. Instrumentem do tego mają być właśnie odpowiednie ustawy i urządzenia ustrojowe. Idea ma się stać czynnikiem „antypaństwowym“. Mam budować przyszłość państwa na swoim totalizmie, na totalnej bezideowości...

Na szczęście dla Polski żywotność i prezność ideowa naszego narodu jest — mimo wszelkich ujemnych objawów, jakie obserwujemy — znacznie większa, niż to się wydaje autorom tych pomysłów i zamierzeń. Rosnący z żywotową siłą ruch narodowy znajdzie drogi, któremi będzie mógł się uzewnętrzniać i któremi pójdzie do urzeczywistnienia swych ideałów.

W dniu 5. b. m. Stronnictwo Narodowe w Warszawie gościło u siebie posła A. Dzierżawskiego i kol. Kaźmierczaka z Łasku. Na zdjęciu goście w otoczeniu Stronnictwa Narodowego. Czwarty od lewej prezes S. N. mgr. Grudniwicz, piąty kol. poseł Dzierżawski, szósty kol. Kaźmierczak z Łasku.

400 robotników znalazło śmierć

Wstrząsająca katastrofa w Chinach

Tsing-Tan. (PAT). W jednej z kopalń pod Szeszuan wydarzyła się wczoraj straszna katastrofa. Woda zalala kopalnię, wskutek czego uległo 400 robotników chińskich i jeden in-

żynier japoński. Akcję ratunkową miano przerwać po 40 minutach, ponieważ wskutek krótkiego spięcia ustala praca pomp. Kopalnia była własnością towarzysza chińsko-japońskiego.

Z deszczu pod... rynną

Łódź, 14 maja.

W tych dniach z ekranów kina „Fama“ w Warszawie i kina „Capitol“ w Łodzi zeszedł film, wyświetlany pod bardzo znamienitym tytułem: „Zyd Süß“. Jest to jeden z najnowszych filmów, wyprodukowanych przez „British-Gaumont“, a przeznaczony do zrehabilitowania w oczach aryjskiego społeczeństwa Żydów i ich rasowych właściwości.

„Dziwne, że twórcy filmu nie spostrzegli się, że pod najważniejszym względem nie „rehabilitują“, ale wszystko pogrążają...“

— Tak orzekła Stefania Zahorska w 18-tym nrze „Wiadomości Literackich“. To wszystko oznacza w danym wypadku żydostwo, i jego rzekomą szlachetność. Żydowskie „Wiadomości Literackie“ połapały się, że coś tu jest nie w porządku i starają się ratować sytuację, niby bezstronną krytyką.

Na wstępie p. Zahorska wspomina, że „przypadkiem“ do jej wiadomości doszło, iż przed rokiem w Paryżu zebrało się grono „zainteresowanych osób“, które naradzało się nad wyprodukowaniem filmu, rehabilitującego żydostwo przez zestawienie ze środowiskiem aryjskich „chamów“ i barbarzyńców. W ten sposób przy jednym ogniu miały się upiec dwie pieczenie: rehabilitacja Żydów i pogrążenie w opinii „gojów“. Alieci wyszło coś zgoła nieoczekiwanego i dziś filozofickie „Wiadomości Literackie“ z bólem serca muszą używać pod adresem bohatera owego filmu takich epitetów jak: dwulicowy, płaski, zakłamany oraz budzący odrazę, aby wkońcu rzucić najgorszy epitet i kanalia.

Wszystko to jest prawdą. Istotnie Süß, wybrany z „narodu wybranego“ na bohatera i na ofiarę prześladowań ze strony aryjszczyków jest typem z pod ciemnej gwiazdy. Wybrano dwa typy: najgorszego aryjszczyka i najszlachetniejszego „od naszych“, zestawiono ich ze sobą i coś się okazało! W

porównaniu z tym najszlachetniejszym Żydem, ów najgorszy „goj“ jest prawie niewinnym barankiem, a jeżeli popełnia świnstwa to zawsze z namowy i przy pomocy swego zausznika moźeszowego wyznania.

Gdyby ów film został wyprodukowany przez „gojów“, możnaby sądzić, że mamy do czynienia z najbardziej perfidną, żydożerczą, chulięską, czarnosetinną (he, tak się to zwykle mówi, pp. Żydzi?) propagandą. Ale tu mamy do czynienia z dziełem „swych ludzi“. Namyślali się, wybierali, wyprodukowali z dużym nakładem kosztów i, trzeba przyznać, staranną apoteozę kanalii. Ów „wybrany z wybranych“, jeszcze najszlachetniejszy, okazał się tchórzem, lichwiarzem, stręczycielem do nierządu, człowiekiem, który dla zadośćuczynienia chęci zemsty nad jednym jedynym elektorem za krzywdę osobistą, gnębi potatkami cały kraj i pogrąża go wreszcie w orniu rewolucji!

„Wiadomości Literackie“ oburzają się na producentów „Zyda Süssa“ za popełnioną „gafę“ — naszym zdaniem — niestusznie. Ci ludzie chcieli jak najlepiej, ale nie mając dostatecznego wyczucia i zrozumienia etyki chrześcijańskiej, zupełnie mimowolnie oddali żydostwu niedźwiedzią przysługę. Według nich wszystko jest w porządku, Süß postępował tak, jak oni postępują od wieków, natomiast „goje“, którzy zamiast pokornie to wszystko znosić, zatławiają się z Süsem, są barbarzyńcami i „chamanami“.

Pod jednym tylko względem „Wiadomości Literackie“ mają bezapelacyjną słuszność: rzeczywiście mówiąc o języku nieprzejednanego nacjonalizmu, trzeba uznać, że Żydzi wynaleźli go na kilkanaście wieków wcześniej. Antysemityzm jest jedynie reakcją na rozmaitych „Süssów“, takich „najszlachetniejszych“, i takich jeszcze gorszych. Zdrowe społeczeństwo, jeżeli chce ocenić swe zdrowie moralne, musi się bronić m-t.

Gen. Rydz - Smigły objął urządowanie

Warszawa. (Tel. wł.) Dzisiaj zrana przybył do Generalnego Inspektoratu Armji nowomianowany generalny inspektor sił zbrojnych gen. Rydz-Śmigły. W inspektoracie zgromadzeni byli wszyscy inspektorzy armji i generalowie, Gen. Rydz-Śmigły objął urządowanie. (w)

Gen. Tad. Kasprzycki

dotychczasowy I. wiceminister pełni obecnie funkcje kierownika ministerstwa spraw wojskowych.

Gdy żydzi fabrykują sensacje...

„Adwokat więził siostrę w zakładzie obłąkanych“

Tak napisała prasa żydowska o znanym adwokacie poznańskim — Co było w tem prawdy? — Oszczercy na ławie oskarżonych — Redaktor „Ekspressu“, odlewający płyty drukarskie — Tłumaczenia innych oskarżonych — Wyrok

Poznań, 14. 5. W ubiegły poniedziałek przed sądem okręgowym w Poznaniu toczył się proces, który wykazał, jakimi potępienia godnymi metodami posługują się niektóre pisma, by zapomocą oszczerstw, podanych w formie sensacyjnej, zaciekać publiczność i powiększyć swój nakład. Przed sądem w charakterze oskarżonych stanęli redaktorzy odpowiedzialni żydowskiego „Ekspressu Ilustrowanego“, „Nowego Kurjera“ i „Ilustrowanego Kurjera Codziennego“ pp.: Grobelniak, Kołodziejczyk i Stankiewicz. Pierwszych dwóch oskarżonych bronił adw. Galiński z Poznania, ostatniego zaś adw. Rapaport w Krakowie.

Akt oskarżenia zarzucał wymienionym, że w marcu na łamach swoich pism zamieścili „sensacyjne“ doniesienia, jakoby znany adwokat poznański dr. Berkan więził w zakładzie dla obłąkanych chorą siostrę, celem zawładnięcia jej majątkiem i dopomógł sobie w tym celu fałszywymi świadectwami lekarskimi.

Oskarżeni bronili się tem, że nie wiedzieli zgóry, co numer będzie zawierał, a redaktor odpowiedzialny żydowskiego „Ekspressu Ilustrowanego“ p. Grobelniak na swoją obronę podał, że jest z zawodu giserem, dokonuje odlewów płyt drukarskich i nie może przekonać się o tem, co gazeta zawiera, bo na rylce czcionki odlane są „odwrócone“.

Sąd nie dopuścił proponowanego dowodu prawdy ze względu na tę okoliczność, że oskarżeni, publikując artykuły przeciw dr. Berkanowi, nie działali w obronie uzasadnionego interesu publicznego, lecz jedynie w celu osiągnięcia sensacji.

Po zamknięciu przewodu sądowego przemawiali poza oskarżycielem prywatnym jego pełnomocnicy, których stanęło na rozprawę 10.

We wtorek sąd okręgowy w osobie sędziego Butkiewicza ogłosił wyrok, na podstawie którego za oszczerstwo i zniewagę skazani zostali:

Jan Grobelniak, redaktor odpowiedzialny wydawnictwa „Ekspress Ilustrowany“ na 4 miesiące aresztu, 1.000 zł grzywny, ponoszenie kosztów postępowania i czterokrotne ogłoszenie skazującego wyroku na pierwszej stronie „Ekspressu Ilustrowanego“ oraz ogłoszenie wyroku w „Kurjerze Poznańskim“, „Dzienniku Poznańskim“, „Kurjerze Warszawskim“ i „Ilustrowanym Kurjerze Codziennym“.

Redaktor odpowiedzialny „Nowego Kurjera“ skazany został na 3 miesiące aresztu i grzywnę, redaktor zaś odpowiedzialny „Ilustrowanego Kurjera Codziennego“ Jan Stankiewicz na 2

miesiące aresztu, 800 zł grzywny i ogłoszenie skazującego wyroku w „Ilustrowanym Kurjerze Codziennym“ oraz na koszt skazanego w „Kurjerze Poznańskim“, „Dzienniku Poznańskim“ i „Kurjerze Warszawskim“.

Wszystkim oskarżonym zawieszono wykonanie kary aresztu na lat dwa. Na uwagę zasługuje osoba skazanego Grobelniaka z „Ekspressu Ilustrowanego“, który w redakcji tego koncertu jest jedynym chrześcijaninem. Jest to przyjęty zresztą ogólnie zwyczaj Żydów, że dla ukrycia swego niepolitego oblicza, na plan pierwszy, jako „firmę“ wysuwają polskie nazwisko. Ma to otumaniać ogół czytelników, a równocześnie, ochronić Żydów od kary. Przykładem ostatni wyrok, gdzie skazany został Polak — Grobelniak, który podpisywał pismo.

Morderca śp. Kacałówny przed sądem

Sensacyjna rozprawa przed sądem łódzkim

Łódź, 14. 5. Przed sądem okręgowym w Łodzi rozpoczęła się wczoraj rozprawa przeciw Władysławowi Mijasowi oskarżonemu o morderstwo służącej Ant. Kacałówny i rabunek.

Tło sprawy przedstawia się następująco: U dr. Trawińskiego (Piotrkowska 115) służyła Kacałówna. W lipcu 1934 roku doktorowa bawiła z dziećmi nad morzem, a w dniu 29 lipca r. ub. wyjechał z okazji dni świątecznych również doktor.

Rano 31 lipca 1934 r. młeczarka nie mogąc dopukać się do kuchni podzieliła się z dozorcą swymi spostrzeżeniami. Po przybyciu dr. T. otworzono drzwi i znaleziono w kuchni, której ściany były zbryzgane krwią, zwłoki służącej. Kacałówna została zabita

kilku uderzeniami młotka, jak to później ustalono.

Dochodzenia ustaliło, że do K. przychodził często jej narzeczony, 33-letni Władysław Mijas z Radomska. W czasie nieobecności pracodawców. Mijas częściej odwiedzał Kacałównę i wówczas powstał u niego plan zabicia służącej i dokonania rabunku. Spodziewał się bowiem znaleźć większą ilość pieniędzy w mieszkaniu doktora.

Ułatwiło mu zbrodnię to, że Kacałówna wpuszczała go do mieszkania niespostrzeżenie przez kuchnię. Krytycznego dnia Mias dostał się do mieszkania, zabił niespodziewającą się niższą Kacałównę i zrabował dwa garnitury, oraz 15 zł z puszek, w której oszczędności składał syn doktora.

Zbrodniarza zdemaskowano po kilku dniach i aresztowano w Radomsku. Przyznał się on w czasie śledztwa do winy i wyjaśnił powody mordu.

Wyrok jaki zapadł w tej sensacyjnej sprawie zamieścimy w następnym numerze naszego pisma.

Przerwany strajk

Toledo (Stany Zjedn.). (PAT). — Strajkujący robotnicy fabryki samochodów „Chevrolet“ postanowili przyjąć kompromisową propozycję pracodawców w sprawie zwiększenia zarobków i powrócić do pracy.

19 współuczestników stawiskłady

Paryż (PAT). Prokuratura przedstawiła akt oskarżenia przeciwko 19 osobom, zamieszkanym w sferze Stawiskiego, zarzucając im wszystkim fałszerstwa i oszustwa. Proces przed sądem przysięgłych rozpocznie się w październiku r. b.

Program radiowy

Środa 15 maja.

Hilversum — 20,55 piosenki 21,40 koncert symf. 22,55 organy kinowe Radio Paris — 23,00 „Wnętrze“ sztuka Maeterlinck; 22,35 muzyka Londyn — 19,30 piosenki z Irlandii; 22,00 rewja; 23,00 muzyka. Koelnigswusterhausen — 8,20 koncert poranny; 8,00 muzyka; 12,00 koncert; 14,00 rozmaitości muzyczne; 16,00 audycja populudniowa; 18,00 sonaty skrzypki Händla; 20,45 konc. ork. dętej; 23,00 koncert z Londynu. Luxemburg — 20,05 koncert popularny; 23,45 płyty; 21,50 koncert. Ludaszki — 10,00 koncert węgierski; 20,1 słuchowisko; 22,00 koncert cygański; 3,20 koncert. Sztuttgart — 17,00 koncert; 19,00 z Wrocławia; 20,45 uwertury z operetek; 22,30 do 2 koncert piosenki i muzyka kameralna. Wiedeń — 20,00 koncert orkiestrowy; 22,10 Brucknera msz e-moll; 23,20 muzyka popularna; 0,10 wideńskie sylwetki. Praga — 0,00 gimn. z muzyką; 10,11 muzyka; 11,00 koncert ork. dętej; 12,25 konc. symf.; 15,55 koncert popularny; 19,25 koncert ork. jazzowej; 21,10 włoskie piosenki; 20,30 słuchowisko. 22,11 płyty. Kolonia — 19,00 niemiecka piosenka; 21,00 godzin. Beethoven; 22,30 muzyki popularna. Monachium — 17,00 koncert rozmaitości; 23,00 muzyka popularna Rzym — 22,30 „Orseolo“ opera w 3 aktach Pizetlego. Mediolan — 20,50 komedia. Wrocław — 5,00 6,00 i 8,00 koncert; 8,00 muzyka; 12,00 koncert symf.; 15,00 piosenki; 17,00 konc. z Sztuttgartu; 19,00 koncert symf.; 21,00 uwertury z operetek; 22,30 koncert na skrzypce i cymbalki; 23,00 koncert organowy.

Tadeusz Peręba

U melody

(Nowelka)

Z pogrzebu żony stary Wojciech wrócił chory. Choć nie go nie bolalo, to jednak czuł, że serce jego coraz wolniej bije. Stracił wiernego przyjaciela długiej i ciężkiej wędrowki. Zrozumiał, że wytworzonej pustki niczem już nie wypełni... Usiadł na ztydu, wyciosanym przed laty własnymi rękami i dumal...

Wzrok błął poza puste ściany pokoju, które zwłaszcza teraz wydawały mu się odartymi ze wszystkich ozdób... Nawet złoczone obrazy świętych zwały się w jedną szarą plamę ze ścianą...

Zdawało mu się, że ktoś go uniosł w górę, zawiesił w przestrzeni i kazał patrzeć na jego własne życie, które dziwnym sposobem przed nim powtarzał...

Widział siebie pasącego woly, jak w koczuli przepasanej krajką, wypłatał koszyki z wikliny, ostrzył kosę, żał zboże...

Gdzieś z oddali przypląnęła gnana wiatrem melodia wiejskiej kapeli...

Przez ciemnoniebieskie szczyby wapiennych chatynek, na szosę padały smugi światła... Sunęły w nich cienie, przylepiające się do murów, zaglądając ciekawie do wnętrza...

A w kolo izby, co przedniejsi gospodarcy synowie, trzaskając wysokimi butami, kręcili się w kolo, ukazując w uśmiechu zaczerwienione twarze.

Migaly spódniki i kaftany, błyszczaly odświętne wyczyszczone cholewy... A stary, spróćniący już pulap, drżał od tupotu, sypląc kurzem na głowy tańczących...

Stary Wojciech wyleżył osłabiony wzrok i zdumiony patrzył...

Ten warobek w kącie co w zakłopotaniu podciąga zaduże spódnice to on, Wojtek... jak żywy...

A młody parobek, rozejrzawszy się po izbie, tak jak niepotrzebnie wleśnął się w tłum, tak i wyszedł... Ani się obejrzał, tylko pędem po zapłotkach, gwał na koniec wsi... do ożusowej zagrody...

Pusto tu było i ciemno. Kożus z żoną na tańce poszli... W izbie przy piecu, przy słabym świetle luczyna zostawili swą krewną... sierotę...

Ktoby tam taką brał na zabawę... Ani zapaski porządnej nie ma, ...a zresztą i na

zabawie humorby popsuć mogła...

— ...Róża...

— ...Wojtuś...

Dwa szeptu zwały się w jedną melodię, dwa serca uderzyły jednym rytmem. Czasem z dziewczęcej piersi dobywało się westchnienie...

— Oj, doło, moja doło. Nic nie mam, weźmiesz mnie to w jednej koczuli?

— A weźmię!!!

I Wojtek wziął...

Przy ślubie organista na organach mu nie grał, ani świec zadużo też niezapalono. W kącie skulony dziać tylko klepał pacierze i patrzył tępych wzrokiem i a młodych szalenców Wojtek wziął swoją niebogę do rozwalonej chałupy...

I odtąd szli razem w życia jarzmie. Szli jak ten pielgrzym, co w świecie miejsce się wyprawia, na kłęczkach nieraz, kalecząc kolana o przydrożne glazy, raniąc ręce od rosnącej dziko tarniny.

Od świtu do świtu Wojtek harował. Żońle też nie przepuścił.

Z biegiem lat prostowały się krzywe węgly chaty, zato gięły się coraz niżej krzywe Wojtka i jego żony.

Gdzieś z odległej stolicy przyjechali w mundurach ze świecącymi guzami „omen-try“.

Coś długo mierzyli, medytowali, pisali. Po wiesce gruchnęła wieść, że kolej będą budować.

Wojtek był pierwszym, co podjął się roboty...

W dzień rwał kilofem darninę, pod nowy tor, a przy świetle księżycy pazurami uprawiał ojezysty zagon.

Stary Wojciech poczuł w krzyżach bolesne lupanie, jak w ową księżycową noc przy plugu. Chciał się zerwać i jak wtedy z zacziśniętymi ustami rwać naprzód, nie ustępować, nie zważać na grudy, krew i pot...

Niemoc jednak silnie trzymała na miejscu.

W uszy wspomnienie rzuciło urwane takty stukotu kół.

Wojtek poprzez małe okienko „breku“ patrzył ponuro na mijane pole...

A pocąg, wypełniony gwarem żołdactwa, gwał przez olbrzymie przestrzenie w głąb Rosji. Wiatr wiał kurz za pazuchę niedopiętego kolejowego munduru.

Wojtka ogarnął strach przed tą olbrzymią przestrzenią, o której nie miał pojęcia. Zdawało mu się dotąd, że u granicy włoski kończy się świat i kończą się ludzie... A w tym szalonym pędzie migały w obłokach przydrożnego kurzu nowe dziwaczne twarze, majaczyły przysadziste cerkwie...

Czy to jest prawdziwy świat? Czy może uluda owych klechd których tyle nasłuchał się w młodości...

Wojtek instynktem wyczuwał, że przez ten świat bałki zbliża się ku niemu groźnie, nieustępliwie, jak burza, którą poznaje się rozedrganiami nozdrzami, — niebezpieczeństwo...

Jeżył się z pedzących pocągów bagnoty, blyszczaly w słońcu dawno nieużywane armaty...

W przespieszonym własnym tętnie, w gorączkowym ruchu i pędzie, któremu sam uległ, Wojtek czuł zbliżającą się wojnę...

Nie bał jej się... Oczekiwał jej tylko, jako nowej rzeczy nieznannej, nowej zagadki, która postawi przed nim życie, pchając go w tę bezgraniczną przestrzeń...

Wspomnienie poczęło coraz prędzej przewijać tamę życia...

Stary Wojciech już bez takiego wzruszenia gwał powtórnie na drewnianym korabie przez wzburzone morze, kurezowo ścisnąc w rękach linę, z polskiego moźu tnu kręconą.

Oczy poczęły mu płonąć, ręka szukać zawieszonoego na piersi szkaperza. Osunął się z życia na łóżko i patrzył...

Patrzył na olbrzymie tłumy „korejców“, którzy z wraskiem obiegli stojący w porcie okręt...

Naraz Wojciech poczuł, że ktoś mu szkaperz z piersi zerwał...

Ucichł gwar egzotycznych krajowców, okręt przestał się chybotać, słońce przestało świecić, jakby je kto plachtą zastłonił...

— Niema Rózi, tego wiernego druha, który tam w tych cległych krajach, był dla niego wiążącą go z życiem nitką...

Świadomość ta oziolociła wspomnienie powrotu z wszelkich radości...

Wojciech rozumiał, że przegrał walkę z życiem, choć do ostatniej chwili był zwycięzca...

Boć przeczeli ten kawał ziemi, który z taką miłością rok rocznie uprawiała schłodna zagroda, to nierzycie laskawe ary, jeno owoc długoletnich wysiłków i walki... to wszystko przecież do dna przysięknięte potem i łzą... O tak, bo i oża cisto w tem jarzmie życia i uporze wytrmacie nie mogła...

Papałkiwała nieraz, tuląc głodne dzieci do wyschniętej piersi...

I to wszystko było ich, zdobyte w walce przeciwko całemu światu i ludziom, i walce uczciwej, której poświęcili młodość i zdrowie...

Zwycięzcy!... Rózi jeno ściegna podarły się w strzelby i piersi zapadły, jak grób stuletni, a jemu plecy wygięły się w pałak, a nad niemi sterczała tylko hardo ku górze zadarta głowa...

Stary Wojciech chciał zerwać się i jeszczą raz obejść swą życiową zdobycz, poprawić to i owo...

Serce się jednak sprzeciwiło. Poczuli!... Zwycięzyles życie, a teraz ono się mści na tobie. Czem teraz jesteś samotny, bohaterze, gdy wiernego druha ci brakło...

Co z twoego zwycięstwa...

Zdobyłeś plac, aby na nim legnąć. Wawrzyn uwija ci z wiśniowych liści drzew twego sadu.

Stary Wojciech poczęł ciężko jęczeć... Czuję, że obejmuję go, jak potworny polip, samotność i rezygnacja, która gasiła wolno w nim ostatnie ludzkie uczucia...

Rozum jeszczą spełniał swoje funkcje... Splótl się z gorączką i smutkiem.

— Zejdz z drogi, znużony pielgrzymie, odpoczni. Nowi idą ludzie, aby od początku twe życie powtarzać, toczył, jak kamień, pod górę, tak długo, aż znowu zwali się na dno, Niema tu dla ciebie miejsca.

Stary Wojciech ostatnim wysiłkiem wstał, zapalił gromicę i usiadł na łóżku... Twarz od blasku zromnionego płomienia rozjaśniała, usta poczęły szeptać pacierze...

Na podłogę padał gorący wosk, zdalo się tak głośno, jak gdyby kto strącał kamienie do pustego dzwonu...

Rozległ się bek hyda w oborze, potem zamarł, jak gdyby w polowie urwany...

Z wszystkich zakamarków poczęła zalewać izbę martwa cisza... Czas płynął wolno, znaczone kropkami padającego wosku...

Bekitno dymy opadały wolno ku ziemi.

...Słychać słabnący głos oddalających się kroków... Czujby kto odziedzi?...

...To tylko gromnica zgasła...

Jak należy zorganizować pokój?

Albion pod razami krytyki Rzymu

Mowa MacDonalda o zbrojeniach niemieckich i dyskusja w angielskiej Izbie Gmin sprawiły rozczarowanie włoskiej opinii publicznej

Od własnego korespondenta „Orędownika“

Rzym, 11 maja.

Mowa MacDonalda o zbrojeniach niemieckich i dyskusja w Izbie Gmin sprawiły tu rozczarowanie i spotkały się z krytyką prasy i opinii publicznej, w których przekonaniu polityka angielska wykazuje te same błędy, co na wiosnę 1914 r., a nawet większe, bo są one obciążone przez tamto, tak jeszcze świeże w pamięci, i tak krwawe doświadczenie. Niemcy ponownie, i w daleko wyższym stopniu, wyzywają opinię publiczną świata, licząc na zupełną bezkarność, gdyż czują, że Anglia chce pokoju za wszelką cenę.

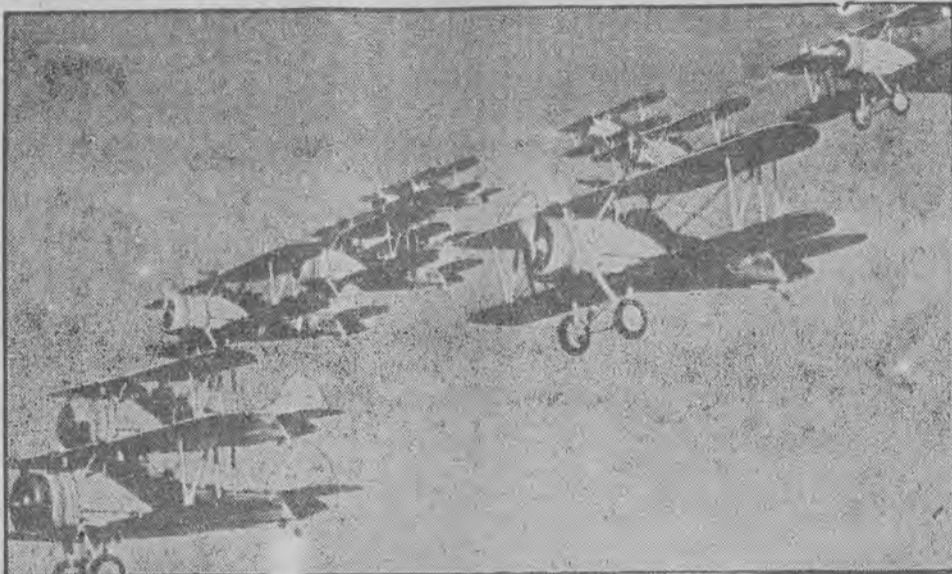
Tymczasem dla zachowania pokoju może więcej uczynić wojskowe przygotowanie Anglii, o ile zostanie odpowiednio przyspieszone (o co na szczęście dbają koła wojskowe angielskie, a przedewszystkiem więcej zdecydowane stanowisko sfer politycznych angielskich i większa solidarność z mocarstwami zachodnimi). Angielska polityka pośrednictwa jest już nie na miejscu, bo na kontynencie nikt nie chce wojny oprócz Niemiec. Przeto linia polityczna Anglii, o ile rząd angielski chce przy niej trwać, może raczej przyspieszyć wojnę niż umocnić pokój. Oto w streszczeniu opinia „Corriere della Sera”, „La Tribuna” zaś pisze na temat powolnego przebudzenia się Anglii, która zbyt długo i zbyt egoistycznie rozróżniała między interesami kontynentu a interesami angielskimi, brnąc w złudnym przekonaniu, że lądowe zbrojenia niemieckie nie mogą przedstawiać dla niej bezpośredniego niebezpieczeństwa. To też przebudzenie się, które nastąpiło dopiero teraz, pod wrażeniem zbrojeń lotniczych i morskich, ma wszelkie cechy przebudzenia się z koszmaru.

Niezdecydowana polityka Anglii, wystawia na sztych postanowienia konferencji w Stresie, gdyż z powodu tej chwiejności nowe pozwaczenie traktatu wersalskiego na punkcie zbrojeń morskich, nie spotkało się z taką odpowiedzią, jaką bądź co bądź była przewidziana.

Koła polityczne włoskie są zdania, iż pokój europejski może być zagwarantowany jedynie przez solidarność trzech mocarstw zachodnich. Dlatego były one niechętnie wiązaniu się Francji z Sowietami i ułatwianiu im ingerencji w sprawy europejskie, od których, przeciwnie, Włochy chciały trzymać Rosję jaknajdalej, zarówno z obawy przed torowaniem drogi panslawizmowi w innej postaci, jak i na wartość porozumienia włosko-francuskiego, którego znaczenie w opinii Francji nie powinno schodzić na drugi plan wobec świeżego paktu z Sowietami. Prasa włoska wstrzymała się od komentowania tego paktu po jego podpisaniu, widząc w nim do pewnego stopnia malum necessarium, które, dając również zadowolenie Małej Entencji sprawi, że ta ostatnia nie będzie czyniła trudności w dojściu do skutku paktu naddunajskiego o nieingerencji.

Na zwołaną do Rzymu na początek czerwca konferencję naddunajską, która ma powołać do życia pakt o takiej nazwie, skierowana jest przede wszystkim uwaga kół politycznych włoskich. Od powodzenia tej konferencji zależy bowiem w niemałym miarze cel główny i troska pierwszoplanowa polityki włoskiej, t. j. zabezpieczenie niepodległości Austrii, a więc pokój europejski, ale także wypadki w Abisynji, których rozwój w kierunku zbrojnego rozwiązania zdaje się już nie ulegać wątpliwości wobec dalszych wysiłków wojsk i powołania częściowego pod broń rocznika 1913 r. oraz wobec mnożących się konfliktów poranicznych.

Dlatego w Rzymie śledzi się ze szczególnym zainteresowaniem zjazd Małej Ententy w Bukareszcie, zapowiedziany na 14 b. m., który uważają tu jako równoległy do odbytego zjazdu austro-węgiersko-włoskiego w Wenecji w dniach 4—8 b. m. Pragnieniem rzymskich sfer politycznych jest, by obydwie te zjazdy skoordynowały dążenia i interesy obu wspomnianych u-

SAMOLOTY BOJOWE NAJNOWSZEGO TYPU, których kilkadziesiąt eskadr powiększy angielską flotę wojenną.

grupowań przed konferencją naddunajską. Problem reformy statutu wojskowego Austrii, Węgier i Bułgarii, co do którego poglądy się ściągają, nie może być przedmiotem decyzji konferencji naddunajskiej bo: po pierwsze w konferencji tej nie weźmie udziału Bułgaria, zainteresowana w tej sprawie, powtóre zaś kwestja ta należy do kompetencji Ligi Narodów. Niewątpliwie jednak będzie i ona dyskutowana w Rzymie poza konferencją, która ma przedewszystkiem na celu zawarcie paktu naddunajskiego o nieingerencji.

Już spotkał się Mussolini z premierem austriackim Schussniggem, a w ciągu maja przewidziane w Rzymie są kolejne wizyty wszystkich ministrów spraw zagranicznych M. Ententy, i to jeszcze przed konferencją naddunajską. Stało się to możliwem, dzięki z jednej strony zbliżeniu Rzymu z Pragą, pod wpływem Paryża, z drugiej zaś skutkiem nacisku Rzymu na Budapeszt, który otrzymał zapewnienie równouprawnienia zbrojeń. Co do Niemiec, to raczej bierze się tu już pod uwagę ich nieobecność na konferencji. S. M.

Konserwatyści zaatakują Simona!

Zwolennicy min. spraw zagranicznych Anglii przygotowują się do kontrataku

London (Tel. wł.). Szereg pism angielskich potwierdza pogłoski o przygotowywującym się ataku konserwatystów na sir Johna Simona w związku z tem odbyła się poufna kon-

ferencja około 140 konserwatystów. Na jeden z najbliższych dni zapowiedziana jest również konferencja zwolenników Simona.

Echa wizyty Laval'a w Warszawie

Znamienny głos „Echo de Paris“

Paryż (Tel. wł.). „Echo de Paris“ określa zawarcie paktu francusko-sowieckiego, jako negatywną stronę dzieła, z którego z biegiem czasu wydobędą się pozytywne wartości. Zdaniem korespondenta tego pisma rozmowy min. Laval'a w Warszawie miały nie-

dać spodziewanego wyniku. Prawdziwy kierunek polskiej polityki zagranicznej w czasie rozmów podobno zeszedł z widowni, wobec czego należy się zapytać, czy dotychczasowa paradoksalna sytuacja w Warszawie ulegnie zmianie lub nie.

Balkany wołają o pokój świata!

Oficjalny komunikat porozumienia bałkańskiego

Bukareszt (PAT). Komunikat, wydany po konferencji porozumienia bałkańskiego, podkreśla konieczność „współpracy wszystkich bez wyjątku krajów“ w celu zapewnienia stabilizacji pokoju w Europie, a w szczególności z Małą Ententą.

W sprawie układu rzymskiego porozumienie bałkańskie gotowe jest —

o ile uwzględnione będą jego słuszne interesy — udzielić swego poparcia temu dziełu przy współpracy ze wszystkimi krajami, wymienionymi w protokole Laval—Mussolini z dnia 7 stycznia. Odnosnie tych interesów cztery państwa porozumienia bałkańskiego są solidarne i nierozdzielne.

Zakaz wywozu srebra z Włoch

Rzym (PAT). Ogłoszono dekret, zakazujący wywozu srebra i monet srebrnych. Podróźni, opuszczający Włochy, będą mogli zabrać z sobą nie więcej, niż 50 lirów w monetach srebrnych.

Mowy Litwinowa i Laval'a

Moskwa (Tel. wł.). Komisarz Litwinow na cześć min. Laval'a wydał obiad, w czasie którego wygłoszono ze strony sowieckiej i francuskiej przemówienia. W mowach tych podkreślono, że zawarty układ jest instrumen-

tem pokoju, nie skierowanym przeciw nikomu, a otwartym dla wszystkich. Min Laval w końcu swojego przemówienia stwierdził, że ponieważ pokój jest niepodzielny, trzeba jego apel powtarzać do wszystkich rządów i narodów, dopóki nie zostanie zrealizowany.

Zawieszenie wykładów na uniw. bukareszteńskim

Bukareszt (PAT). Naskutek zajść na wydziale medycznym uniwersytetu tutejszego, rada wydziału postanowiła zawiesić wykłady aż do końca roku akademickiego. Egzaminy na tym wydziale również nie odbędą się

Sędziwo w sprawie sensacyjnej kradzieży 12.200 zł z ambulansu pocztowego w Trzemesznie w drodze z urzędu pocztowego na dworzec jest na ukończeniu. Jak dotąd, znaleziono około 7.000 zł, które były ukryte częściowo w lesie, a częściowo u aresztowanych Cyranowiczów. Obecnie przeprowadza się poszukiwania za przesyłką korespondencyjną zatopionych w jeziorze popielawekiem. Na zdęciu fragment mieszkania Cyranowiczów z otworami w ścianach i plecu, które powybrano w poszukiwaniu za zamurowanymi pieniędźmi.

150 tys. kim na motocyklu

Warszawa (Tel. wł.). Do Warszawy przybył Emanuel Kotulski, obywatel lotewski, wnuk obywatela polskiego. Kotulski kończy niezwykłą wycieczkę na motocyklu dookoła świata, która rozpoczął 13 maja 1925 r. Dotychczas zwiedził on wszystkie części świata, przejeżdżając przez 74 państwa i mając za sobą dużo ponad 150 tysięcy km drogi.

Kotulski jest pierwszym motocyklistą na świecie, który przejechał pustynię Samarszek — Bagdad na dystansie 1100 km.

Piany prof. Piccarda

Warszawa (Tel. wł.). Wczoraj wieczorem o godz. 23 powrócił do Warszawy z Sanoka i Mościc prof. Piccard, który dzisiaj zrana opuszcza przez Poznań Polskę. Rokowania z nim w sprawie kupna balonu stratosferycznego wytwórni w Legionowie są na dobrej drodze. Cena nasza jest niższa od innych ofert.

Prof. Piccard zajmie się po powrocie do Brukseli gromadzeniem funduszu, aby móc jak najszybciej podpisać umowę z wytwórnią. Na uszycie balonu i przygotowanie tkaniny potrzeba około 6 miesięcy czasu. Gdyby do czerwca sprawa nie została załatwiona, prof. Piccard poleci dopiero w r. 1936. (w)

Piękny skok olimpijczyka Pławczyka na wysokości 1,85 mtr.

Wiadomości

Przybył do Sztokholmu zastępca kanclerza min. Hess, który dziś wygłosi w stolicy Szwecji odczyt o nowych Niemczech. Ministrowi towarzyszy m. in. znany geopolityk niemiecki prof. dr. Haushofer.

Agencja Havasa donosi z Rzymu że żadne demarche francusko-brytyjskie w sprawie Abisynji nie zostały dokonane. Na ten temat pisze „Giornale d'Italia“ co następuje: „Sądymy że zaprzyjaźnione rządy Londynu i Paryża dalekie są od zamiaru uczynienia w Rzymie takiego kroku“.

Do Genewy nadeszła nowa nota rządu abisyjskiego, który domaga się od Rady Ligi Narodów zapoznania się z doniesieniami zarządzeniami wojskowymi Włoch oraz zaprzecza wiadomościom o powszechnej mobilizacji armji-abisyjskiej.

ZEMSTA COWBOYA

CZĘŚĆ DRUGA

SOBOWTÓRA DOKTORA BAUMA

WSPÓLCZESNA POWIEŚĆ SENSACYJNA ANTONIEGO HRAMA

5) — Na to trzeba mieć szczęście doktora Leona Bauma, a spryt i przedsiębiorczość Józefa Zilbermana, by razem tworzyć uniwersalny typ międzynarodowego przestępcy — Kameleona... — dodał, przytykając powieki i zaciągając się kłębem wonnego dymu.

— Mimo wszystko trzeba uważać. — dodał po chwili, przypominając sobie, jak niedawno, zdawałoby się nieuchronnie, wisiało nad nim ostrze sprawiedliwości.

— Było to w Gdańsku — począł odgrzebywać obrazy tak bliskich jeszcze wydarzeń. — Zajmował się wówczas hadłem żywym towarem Interes prosperował znakomicie, gdyż Józef Zilberman, zamordowany siynnego psychiatrę, dr. Leona Bauma, zawiądnął jego nazwiskiem i, co najważniejsze, luksusowym sanatorium dla chorych nerwowo kobiet, które przyjmowane oficjalnie na przepisową półroczną kurację — nieoficjalnie odjeżdżały pod pokładem ścigłego „Posejdonea” do Argentyny, by podzielić haniębny los tysięcy swych poprzedniczek. Interes szedł dobrze, ale w ostatniej chwili nastąpiła nieoczekiwana wprost katastrofa. On, Józef Zilberman, nieuchwytny dotąd, owiany już niesamowitą legendą wszechmożliwości, wpadł w ręce polskiej policji kryminalnej. I zdawało się, że niema wyjścia z tej nadwyraszczonej opresji. Kordon policji, niezbita dowody wszystkich spełnionych zbrodni, niczem złowrogi pierścień, owinęły się dokoła osoby nieuchwytnego dotąd, Kameleona. I tu (Zilberman z uczuciem wstydliwej przypominał sobie teraz tę chwilę) przesławny, nieustraszony Kameleon zatracił wiarę w swoją szczęśliwą gwiazdę i po raz pierwszy jego ciałem zatargał febryczny dreszcz lęku. Widząc się osaczonym, postanowił na zawsze przeciąć kres swego żywota, pełnego występku i zbrodni. Pokonywując całą siłą woli odruchy samozachowawczego instynktu, wyjął z kieszeni kamizelki małą, niepozorną pigułkę cjankali i poiknął ją szybko, niżli to mogli zauważyć siedzący naprzeciw urzędnicy wydziału śledczego. Ale dopiero teraz, kiedy poczuł charakterystyczny posmak tej strasznej trucizny i w ułamku sekundy później doznał gwałtownych skurczów wszystkich mięśni i duszności, zapierającej mu oddech, obudziło się w nim nadszpejowanie, nieoponowane uczucie lęku przedśmiercią. Spontaniczna, nieoklepana chęć życia, choćby w najgorszych warunkach okazała się teraz silniejszą od nakazów chłodnego, wyrachowanego rozsądku. W ślad za tem zrodził się w drętwiejącym już mózgu Zilbermana, nazbyt śmiały, jak na obecne warunki, plan działania: upozorowanie śmierci, która już bez tego zaglądała mu w oczy ciemną, przerażającą głębią oczodłów...

— Jeszcze czas... jeszcze pora zneutralizować truciznę... — przebiegła mu błyskawica myśli, a w ślad za nią drżąca dłoń Zilbermana sięgnęła jeszcze raz do kieszonki kamizelki i wrzuciła w gwałtownym skurczem rozwarła usta, drugą pigułkę. Lecząc razem nie była to już pastylka cjankali, a niedawno odkryty, mało jeszcze znany związek siarki z wodorem, posiadający własności momentalnego uniezkodliwienia cjanku potasu.

Niedoszły samobójca wkrótce doświadczył cudownych wprost własności działania tego, jedynego w tej mierze, odczynnika. Odrętwienie, duszność i okropne zawroty głowy, wszystko to ustąpiło niemal momentalnie, sprowadzając tem samem rozkoszne uczucie, jakoby odrodzenia.

Jednakże chytry, przebiegły Zilberman nie wypadł z roli, jaką w tak realistyczny sposób zapoczątkował. Te wszystkie objawy, które zaczęły występować w pierwszych chwilach działania trucizny, starał się utrzymać nadal, a nawet spotęgować. Wyrzucił szeroko oczy, grube, nabrzmiałe wargi obficie zrosił pienistą śliną, a z krtańni wydobyl świetnie udane rżenie. Jakis czas rzucał się w febrycznym dreszczu, drapiąc zakrzywionymi kurczowo palcami poręcz krzesła, aż wra-

szcie, tracąc równowagę, runął na ziemię.

Wszystko to zostało zagrane wprost po mistrzowsku. Świadkowie tego, co zaszło, patrząc teraz na nieruchome ciało Zilbermana, byli wprost święcie przekonani, że zbrodniarz popełnił samobójstwo. Pierwszy oprzytomniał stary komisarz Młotocki, prowadzący śledztwo w tej całej, potwornej aferze. Bez chwili namysłu rzucił się do drzwi, by przywołać okrętowego lekarza. Za nim podążyła reszta osób, obecnych dotąd w kajucie.

Tego momentu czekał tylko Józef Zilberman, vel doktor Leon Baum. Zerwał się szybko i popędził ich śladem. Gdy znalazł się na pokładzie, w przełocie zerwał jeden z wiszących pod szalupami pasów ratunkowych i bez namysłu, niedostrzeżony przez nikogo wśród mroków nocy, rzucił się w lekko rozkołysane fale morza.

Teraz począł z nadludzkim wysiłkiem wiosłować rękoma, by jak najdalej znaleźć się od okrętu, spodziewając się, że po odkryciu jego ucieczki, co powinno nastąpić lada chwila, potężna smuga reflektora przemierzy rozchylone fale i rozproszy ostatnią nadzieję ratunku.

Obawy te jednak okazały się płonne. Widocznie nikt nie przypuszczał, by omdlały, jak sądzono, więzień miał tyle siły i odwagi, by rzucić się prosto w morze, lecz przypuszczano, że schronił się gdzieś blisko kajuty, gdyż nie zapalono żadnego z reflektorów, a statek, nie zwalniając, pruł dalej rozkołysane fale i wkrótce rozplynął się w pomroce, pozostawiając samotnego człowieka na patswę potężnego, wodnego żywiołu.

Zbieg odetchnął z wyraźną ulgą. I choć po pierwszym, nadludzkim wprost wysiłku siły opuściły go, prawie zupełnie, nie obawiał się już niczego. Wiedział, że duży pas ratunkowy utrzyma go na powierzchni, a względnie spokojne morze i błyszczące w niewielkiej odległości światła wybrzeża, pozwolą mu znaleźć właściwy kierunek i wylądować bezpiecznie.

Jakoż w niespełna trzy godziny później, gdy biała jeszcze zorza rozjaśniała horyzont i pierwsze świetliste pyłki zaczęły rozpraszać ciemności nocy i igrać tysiącami barw na granatowym ekranie zatoki, — Zilberman siedział już na piaszczystym wybrzeżu, zdrów i pełen najlepszych myśli, wierząc w swoją szczęśliwą gwiazdę, której niesądzonem było tej nocy zagasnąć.

Teraz pozostawała mu jedynie ucieczka poza granice Polski; zdawał sobie dokładnie sprawę z tego, jak łatwo może być osaczonym powtórnie, gdyż wiedział, ile energii władze bezpieczeństwa poświęcały w tym kierunku.

Ale Józef Zilberman był zbyt przebiegłym i doświadczonym przestępcą, by się pokusił o natychmiastową próbę ucieczki w czasie najintensywniejszych poszukiwań. Dlatego też postanowił, zdawałoby się wbrew rozsądkowi, pozostać jakiś czas w Gdyni, siedząc w urzędzie policyjnego, w którego wpadł ręce, rozumując, że nikt nie posądzi go o tyle nierozwagi czy bezcelności, aby pozostał w tem mieście, które to niewątpliwie pierwsze roznieścił niebywałą sensację i postawił na nogi cały aparat wywiadowczy. Lecz Zilberman właśnie na to liczył, wiedząc, że poszukiwania skoncentrują się przedewszystkiem na terenie Wolnego Miasta, skąd ucieczka do odleglejszych krajów nie przedstawia zbyt wiele trudności. Pozostał więc w Gdyni.

Jakież jednak było jego zdumienie, kiedy nazajutrz, przeglądając dzienniki, nie znalazł najmniejszej wzmianki o swej sensacyjnej ucieczce. Z początku sądził, że wiadomość ta nie dołądziła jeszcze do prasy, ale przekonał się, że był w błędzie, bowiem wiadomość taka nie ukazała się wogóle na przestrzeni całego tygodnia, który poświęcił na skrupulatne wertowanie wszystkich dzienników, jakie tylko można było nabyć w Gdyni. Natomiast, przeciwnie, pisma wypełnione były wprawdzie reportażami z tej wielkiej afery, tem nie mniej jednak, wszyst-

kie twierdziły, że zbrodniarz znalazł się w rękach sprawiedliwości i wkrótce zawisnie na szubienicy.

— Co to wszystko ma znaczyć?.. zastanawiał się Zilberman, leżąc na sofce w jednym z podrzędnych pensjonatów, gdzie zamieszkał od chwili ucieczki, pod innym nazwiskiem i w nowej, świetnej charakterystyce. Po dłuższym namyśle przyjął dwie hipotezy: albo wyprowadzone w ten sposób w pole władze liczą na szybkie ujęcie zbiega i w tym celu zataiły ucieczkę, aby uniknąć kompromitacji, albo też przemilczały ten fakt jedynie dla dobra śledztwa. Którąkolwiekby przyjął z tych hipotez, należało pogodzić się z niezaprzeczonym faktem, że gorączkowe poszukiwania trwają bez przerwy i dlatego Zilberman postanowił podwoić czujność.

Tak przeszły trzy miesiące, w czasie których zbieg zaopatrył się w doskonale podrobione paszporty, zapuścił stylową brodę i najspokojniej w świecie, via Hamburg, odplynął do Nowyorku. Stamtąd bezzwłocznie odjechał do Chicago, otwierając tam kancelarię adwokacką na nazwisko Samuela Spenzera, przy ruchliwej Milwaukee Avenue. Lecz głównym celem nowego zawodu Zilbermana nie była obrona tysięcy gangsterów, dających utrzymanie setkom adwokatów, ani oczyszczanie bogatych przemysłowców z „bezpodstawnych zarzutów” milionowych nadużyć skarbowych. To wszystko dawało tylko firmę, pod jaką pragnął ukryć swoją właściwą działalność: — Mister Samuel Spenser był bowiem genialnym zbrodniarzem-szantażystą. Dobrawszy do siebie odpowiednich ludzi i będąc z urzędu obrońcą i doradcą prawnego w kontakcie z wielu wysoko, politycznie czy finansowo, postawionymi osobistościami, przeprowadzał potrzebny wywiad, naradzał się z współpracownikami, a w kilka dni później w tajemniczych okolicznościach zniknął ktoś z najbliższej rodziny jednego z najbogatszych Jankesów.

Sowity, zgóry wyznaczony okup wkrótce przywracał dawny porządek rzeczy, a Mr. Samuel Spenser, lokował w banku grube pieniądze i uprzątnął nowej ofiary. Wypadków powiadamiania policji przez poszkodowanych dotąd nie było.

Dlatego też i w obecnym wypadku uprowadzenia Miss Anity Childs, Mr. Spenser już naprzód zanotował dziesięćdziesiąt tysięcy dolarów na konto przychodnie, po odliczeniu dziesięciu tysięcy „kosztów kancelaryjnych”, przez co należało rozumieć wynagrodzenie podwładnych, właściwych wykonawców planu Spenzera.

— Do tego jeszcze coś musi dojść od Childsa za cenę radę, jakiej udzieliłem jego niedoszłemu zięciowi, — rzekł prawie głośno, gdyż w przeciwnym razie porwyceby młodzieńcze gotów z tem wysiłkiem był lecieć do policji, a toby już raz na zawsze odebrało staremu nadzieję oglądania ukochanej córeczki, — myślał głośno, z zjadliwym uśmiechem na swej bezczelnej twarzy urodzonego zbrodniarza.

Po tych słowach umilkł na dłużej, snąc rozważając jakieś nowe projekty, bo czoło marszczył w wydane fałdy i brwi podnosił wysoko, co było u niego oznaką intensywnego myślenia.

— Mam!... — krzyknął prawie głośno, zrywając się z kozetki — Jaki też cymbał ze mnie, że wcześniej nie wpadłem na ten genialny pomysł! — wymyślał sobie, przemierzając w różnych kierunkach olbrzymi tywan, który natychmiast tłumil odgłosy kroków. — Ach, to będzie wspaniale... — zachwycał się teraz nowym planem, jaki niespodziewanie zaświtał mu w głowie. — Inaczej nie może być, tylko ofiaruje się Childsowi przeprowadzić pertraktacje ze zbrodniarzami. Jednym słowem uiszcze im okup w imieniu ojca i przeprowadzą Anitę. Czyż może być inne, prostsze i pomyślniejsze rozwiązanie tej sprawy z obopólnym pożytkiem?.. — zacierał ręce z zadowolenia, postanawiając zaraz rano skomunikować się z Mr. Childsem.

Los jednak chciał inaczej.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Przez wstac!

Dobrały się dwie Marysie...

Marysi Garncarek mimo, że miała dopiero lat 17 była niezwykłe wycwiona, toteż nie „rawiła” wielkiego trudu przekonanie druzgier Marysi w latach „uż” cokolwiek uodziej, że „niby” ta młodsza Marysi, konseksie znakomicie ułatwią ziszczenie wieloletnich marzeń.

Bo chodzi o to, że Marysia starsza choć była od tamtej znacznie i to barzo znacznie starsza a to jednak w pierś” jej nie wzały młodzieńcze zapawy, a w duszy nie zatarł się ani na chwile wypieszczony w marzenia, i i rojeniach obraz ukochanego, któryby był jej mężem „jak się patrzy”.

Co tu już żądać — Marysia sen orina gwałtem czy po „dobrowoli”, aie chciała wyjść zamaż. Obmierzła jej staropanieństwo.

A że się tak złożyło, że obie Marysie — starsza i młodsza, służywały w tym samym domu — starsza „jako kucharka” a młodsza „jako młodsza” i że młodsza była, jak rzekliśmy, niesłuchanie wycwiona — niewiele brakowało, żeby ta „ciemna” marzenia Marysi starszej przyoblekły się w kształt realny.

Tym kształtem miał być pewien wojskowy, który, podług słów Marysi młodszej, ogromnie się Marysią starszą „interesował” i miał wszelkie dane po temu żeby został jej mężem. „jak się patrzy”, bo to i młody, i przystojny i szarżę miał wysocką.

Serce Marysi starszej było na tyleż spragnione serdecznego ciepła miłości, ile dusza jej była pragnąca i naiwna, więc choć nigdy w „wiciu” tego swego „idealu” nie widziała, wierzyła święcie zapewnieniom, „a” kiej jej koleżanka składała. Tej niezłomnej jej wiary niktyle nie nadwyręzła, lecz przeciwnie umocniła okoliczność niezwykła: oto piękny nieznajomy zaczął pisać do „jej” listy, ale jakże przesiąknięte gorącym technieniem miłości i gorącym pragnieniem pojęcia jej „za” żonę. Granitowego szlazu wiary i ufności Marysi starszej nie nadwyręzły nawet to, że do pragnienia „miłości” dołączył się w piemiennych listach także pragnienie pieniędzy. Bo to trzeba było to na zakupienie bielizny, to na nabycie niezbędnych dla przyszłego gospodarstwa sprzętów, to wreszcie na sprawienie ubrania... ślubnego.

Marysia starsza, przejęta do głębi, po każdym liście (każdy był coraz czulszy) pędziła o P. K. O. i podejmowała coraz to nowe sumy z oszczędzonej przez wiele lat żmudnej pracy swojej krawiczy. Jako uprzejmy pośrednik służyła tu... Marysia młodsza. Ona to odbierała pieniądze i doręczała je nieznanemu „przysztemu” Marysi starszej.

Kiedy jednakże oszczędności zbliżały się ku „pełnemu” wyczerpaniu, a ów zakochany „czczony” ani się nie zjawiał i wreszcie przestał pisać listy, Marysi starszej zaczęło świtać w głowie. Gmach marzeń i złotych śniegów nagle runął, jak domek z kart i... Marysia starsza wyznała całą prawdę, ale... dyżurnemu w komisariacie.

Epilog całej sprawy, zamiasł przed ritarzem, rozegrał się przed sądem, toruńskim. Marysia młodsza z początku wypierała się winy, ale, przyparta do muru, z płaczem wyznała, że niema żadnych „konseksyj” wśród wojskowych, ani nawet wśród cywilów, i że owe piemiennie listy miłosne do koleżanki pisała sama, co zresztą i przedtem potwierdziła eksperytyza grafologiczna.

Marysia starsza w ten sposób dzięki swej kolebiej naiwności, straciła przeszło 1500 zł oszczędności, z małżeństwa były nici, a Marysia młodsza w narzędu za „omysłowość” i spryt powędrowała we wzrędu na „s” (o) młody wiek) do domu poprawczego.

Humor

Namiastka.

— Kapiel gotowa, proszę pani!
— Ah, jestem zbyt zmęczona, skap się zamiast mi... Marysiu ale niech woda nie będzie zbyt gorąca, nie znoszę takiej kapieli. (Le Rire).

Zasada

Jonny rodochodzi do automatu z papierosami i pociąga za rączkę. Pociąga raz, drugi — nic nie wypadło.
— Człowieku — wola Fredy — wrzuł przedtem dziesięć rentów!
— Nigdy! Najpierw towar, potem pieniądze! (Punch).

Kalendarz rzym.-kat.
Mał
15
SRODA
Kalendarz słowiański
Sroda: Strzeżysława
Czwartek: Wielecysława
Słońca: wschód 3,53 zachód 19,40
 Długość dnia 15 z 42 min
Księżyc: wschód 16,42 zachód 2,14
 Faza: 3 dzień przed pełnią.

Adres redakcji i administracji w Łodzi
 telefon redakcji i administracji 173-55
Piotrkowska 91
 Godziny przyjęć dla interesentów
od 10 - 12

Nocne dyżury aptek
 Nocy dzisiejszej dyżurują apteki: Kacperkiewicza, Zwińska 51, Sitkiewicza, Kopernika 26, Zundelewicz, Piotrkowska 25, Bojarńskiego, Przejazd 19, Lipca, Piotrkowska 193 (żydowska) Rychtera i Łobody, 11 Listopada 86.

Zgonu zgonu Józefa Piłsudskiego
 przedstawienia w kinach i teatrach zawieszono aż do odwołania.

Komunikaty
Ruch narodowy na prowincji. Rogów koło Łodzi. W dniu 12 b. m. odbyło się zebranie członków miejscowego Koła Str. Narodowego przy licznych udziałach członków. Referat wygłosił kol. K. Patora z Łodzi, omawiając przyczyny i skutki obecnego kryzysu. Zebraniu przewodniczył kol. Pruski. Po długiej i ożywionej dyskusji zebranie zakończono odśpiewaniem Hymnu Młodych i Roty.

Małczew - powiat Brzeziny. W niedzielę, 12. b. m. we wsi Małczew powiat Brzeziny odbyło się zebranie organizacyjne Str. Narodowego. W zebraniu tem wzięli udział przybyli z Łodzi delegat Str. Nar. K. Patora, który wygłosił referat na temat „O położeniu rolnictwa polskiego”. Zebraniu przewodniczył kol. Sikorski z Koluśzek.

Po zadeklarowaniu się licznych nowych członków zebranie zakończono.

Brzeziny. W dniu 12 b. m. odbyło się w Brzezinach zebranie organizacyjne Str. Narodowego. Referat na temat „Działania i dążenia międzynarodowego zjedostwa” wygłosił K. Patora z Łodzi. Zebraniu przewodniczył kol. Sikorski. Deklaracje do Stronnictwa podpisało szereg osób. Zebranie zakończono Hymnem Młodych.

Związek „Praca Polska” zajął w oku. We firmie „Przemysł Welniany” A. Pruska przy ul. Gdańskiej 137 w Łodzi pracował od dłuższego już czasu p. W. Sekula członek związku „Praca Polska”. Gdy na prośbę kilku robotników p. Sekula zapisał ich również do wspomnianego związku, pracujący również w tej firmie znany działacz „sanacyjny”, który kandydował do Rady miejskiej w 1934 r. niej. Wł. Czerwiński, będący równocześnie delegatem fabrycznym, uznał postępowanie Sekuli za szkodliwe dla swej organizacji i potrafił tak manewrować, że doprowadził w końcu do zredukowania znieawidzonego przeciwnika politycznego. Nadmienić należy, że zredukowany Sekula był starym robotnikiem i w czasie kiedy go zreduko-

„Ja was nauczę, parszywe goje!”

Niecodzienny wybrzyk Żyda - Uciezka uchroniła go przed samosądem

Łódź, 14. 5. W piątek, dnia 10 b. m. przy Alejach Kościuszki 27 w Łodzi zdarzył się niecodzienny wprost wybrzyk rozzuchwalonego Żyda.

Sprawa zaczęła się od tego, że w mieszkaniu p. Szadkowskiego, który zajmuje pokój na parterze, w oficynie zaczął dymić piec. Pan Szadkowski udał się w tej sprawie do administratora domu, który ze swej strony wynajął zduna, w celu usunięcia niedokładności w piecu. Gdy zdun, sprawdziwszy uprzednio stan pieca, wyszedł na kurytarz i zaczął opukiwać ściany w celu sprawdzenia, w którym miejscu kanał kominowy został zanieczyszczony, mieszkający nad Szadkowskim Żyd Dawid Grynysztajn wybiegł na kurytarz i obrzucił zduna obelgami.

Jak się okazało, Grynysztajn pomimo dość wczesnej pory, gdyż była dopiero godzina 7, szykował się już do sabatu i szmery, jakie były nieuniknione przy pracy zduna zakłóciły mu „święteczny nastrój”. Żyd do tego stopnia okazał się zuchwały, że na spokojne tłumaczenie zduna, iż pracę tę wykonuje z polecenia administratora domu, wykrzyknął:

— Już ja was nauczę, parszywe goje! Jak chcecie sobie robić rewaracje, to róbcie to w niedziele, a nie w nasze święto! Jeśli nie przestaniecie

stukać, to usunę was siłą przez policję!

Rozwścieczony Żyd narobił takiej awantury, że zbiegli się wszyscy prawie lokatorzy, którzy, dowiedziawszy się o co chodzi, chcieli zuchwałego Żyda nauczyć doraźnie rozumu. Grynysztajn w ostatniej chwili zbiegł do mieszkania, co go uratowało przed samosądem oburzonych do głębi lokatorów Polaków.

Jest to znamieny i charakterystyczny przykład nie znającej już żadnych granic zuchwałości żydowskiej.

„Ślepy Maks”

Łódź, 14. 5. W ostatnim dniu procesu „Ślepego Maksa” i towarzyszy, po przemówieniu prokuratora zabrali głos obrońcy. W imieniu oskarżonego Maksa Bornsteina przemawiał adw. Lilker. W imieniu oskarżonego Henocha Fuchsa przemawiali adwokaci Deczyński i Fajst. W imieniu oskarżonego Grunisa przemawiał obrońca Friede. Wszyscy wnosili o ulaskawienie swych klientów.

Wyrok zostanie ogłoszony w czwartek, 16 b. m. o godz. 13 na sali pierwszej.

wano do fabryki przyjęto kilku nowych robotników.

Zjazd Delegowanych Kat. Stow. Młodzieży Męskiej Diecezji Łódzkiej. W dniu 12. b. m. w Domu Katolickim przy ul. Gdańskiej 111 odbył się X zjazd Delegowanych Kat. Stow. Młodzieży Męskiej Diecezji Łódzkiej. Zjazd poprzedzony został uroczystą mszą św. w kościele Matki Boskiej Zwycięskiej, którą celebrował J. E. ks. biskup Wł. Jasiński. Ordynariusz Diecezji Łódzkiej w asystencji ks. arcybiskupa Szabalskiego i ks. kan. Wawrzynowicza.

Przewodniczył obradom p. L. Chwałbiński — prezes K. S. M. Męskiej D. Ł. Zyczenia z racji zjazdu Delegowanych złożył w krótkich przemówieniach: p. prof. Zygm. Podgórski imieniem D. I. A. K., p. inż. Torski imieniem Kat. Stow. Młodzieży, p. dr. Mozilnicka imieniem Kat. Stow. Młodzieży żeńskiej i p. red. Jan Tokarski imieniem Kat. Związku Młodzieży z Poznania. Sprawozdanie z działalności zarządu Stowarzyszenia i Oddziałów złożył Sekretarz Generalny Młodzieży ks. Zygm. Franczewski. Po przyjęciu sprawozdania kasowego komisji rewizyjnej dokonano wyboru zarządu i sądu polubownego. Po referacie n. t. „Druh w rodzinie”, który wygłosił p. Jan Tokarski i po przełożeniu programu prac i budżetu na rok bieżący zakończono zjazd odśpiewaniem hymnu młodzieży katolickiej „Hej do apelu!”

Kronika policyjna

Śmierć przy pracy. We fabryce masywni i odlewni firmy St. Weigt przy ul.

Senatorskiej 7/9 zdarzył się tragiczny wypadek. Robotnik 24-letni Gustaw Nennemacher (ul. Tatrzańska 35) przyzniesiony został olbrzymią formą do odlewu i doznał obcięcia skóry na głowie oraz uszkodzenia czaszki. Ranny zmarł w drodze do szpitala. (k)

Tragedja bezdomnych. Na terenie wsi Miedzyszyn, pod Łodzią zatrzymani zostali przez policję Edward i Marianna Krunkowie, bezdomni włóczędzy rolem z pow. sieradzkiego. W toboleku niesionym przez Krunkową znalezione rozkładające się już zwłoki dziecka w wieku około 3 mies. Początkowo przypuszczano, że zachodzi wypadek dzieciobójstwa, okazało się jednak, że dziecko zmarło śmiercią naturalną z niedzy, a rodzice nie mając sposobności pochować go nieśli zwłoki w pakunku i właśnie zmierzali na cmentarz parafialny, by je zagrzebać w ziemi. (k)

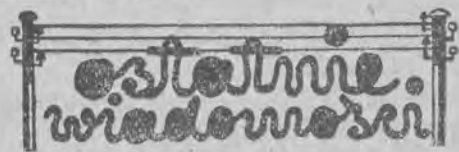
Wzrostka rasnodarza

Likwidacja zatargu w brukarstwie. Od dłuższego czasu trwał zatarg między prywatnymi przedsiębiorcami brukarskimi a brukarzami. Na konferencji odbytej w Inspektoracie Pracy udało się ostatecznie spór zlikwidować i podpisana została umowa zbiorowa. Taryfa plac ustaloną została w ten sposób, że pracownik brukarski pierwszej kategorii otrzymał będzie 13 zł 20 gr dziennie, pracownik II kat. — 11,60 zł, III kat. — oraz ubija ze — 10 zł. Place powyższe rozumieją się za 8-godzin

ny dzień pracy z uwzględnieniem angielskiej soboty.

Umowa zawarta została na tych warunkach na okres do 1 marca 1936 r. z zastrzeżeniem, że każdej ze stron przysługuje jednomiesięczne jej wypowiedzenie. W wypadku niewypowiedzenia warunków na miesiąc przed terminem, 1 marca 1936 r. umowa automatycznie przedłużona zostaje na dalszy rok. W związku z podpisaniem umowy prace brukarskie podjęte zostały w pełni. (k)

Egzaminy mistrzowskie. W izbie Rzemieślniczej w Łodzi odbyły się komisje egzaminacyjne dla mistrzów zawodu krawieckiego i malarsko-lakierniczego. W egzaminach na mistrzów krawieckich przeszło 7 kandydatów (wszyscy Polacy), w egzaminach zaś na mistrzów malarskich przeszło 4 kandydatów, wśród których ed. Żyd. Kandydaci otrzymali dyplomy mistrzowskie. (k)

Po śmierci marsz. Piłsudskiego. W urzędzie wojewódzkim w sali recepcyjnej złożono księgę recepcyjną, do której zapisało się wiele osób prywatnych i delegacji organizacji i związków. — Odbyło się posiedzenie w sądzie okręgowym sądu łódzkiego poświęcone specjalnie uczczeniu pamięci marsz. Piłsudskiego. Również w zarządzie diecezji odbyło się zebranie naczeiników wydziałów i referentów, na którym komisarz wojewódzki odczytał orędzie P. Prezydenta. Listy kondolencyjne wyłożone zostały we wszystkich starostwach powiatowych, również w szkołach urzędów o wystawienie popiersi Marszałka, przy których utrzymują straż honorową uczniowie z hufców P. W.

W związku ze zgonem marsz. Piłsudskiego odbyło się zebranie, zwołane przez J. Em. ks. biskupa Włodzimierza Jasińskiego, ordynariusza diecezji łódzkiej, w którym wzięli udział ks. biskup sufragana dr. Tomczak, kapituła łódzka, księga proboszczowie miasta Łodzi. Uchwalono, że w czasie przewiezienia zwłok z Belwedu do katedry św. Jana w Warszawie, będa dzwony we wszystkich kościołach przez 20 minut. W dniu powrobu w Krakowie, odprawione zostaną nabożeństwa we wszystkich kościołach parafialnych, o godz. 9 rano, a w katedrze św. Stanisława Kościł odprawiona zostanie o godz. 10 meza pontyfikalna przez ks. biskupa ordynariusza.

Napać na mierniczo. W Bartodziejach na mierniczo urzędu wojewódzkiego Kazimierz Bartoszewskiego w czasie komasa i gruntu niezadowoleni z pomiarów malonkowie Piotr i Anna Gozdecy dokonali napadu. Bartoszewski zagroził bronią palną i zdołał się obronić. Wszczęto dochodzenia przeciwko napastnikom.

Bandycki napad na pociąg. Na pociąg towarowy, zdążający do Łodzi z bliższej węzła zamierzali wskoczyć celem rabunku, a gdy hamulcowy Zenon Lewanowski przeciwstawił się, obrzucili go kamieniami, zadając ciężkie uszkodzenia czaszki. Za napastnikami wszczęto poszukiwania.

Kronika pabjanic

Adres „Orodownika”, Pabjanice **Garncarska nr. 5, telefon 230.**

Ze sądu. Nowak Józef (ul. Toruńska) za usunięcie rzeczy zajętych przez komornika przy sądzie grodzkim w Pabjanicach został w dniu dzisiejszym skazany na 2 tygodnie aresztu. Lisowski Stanisław (Karnyszewice) za usunięcie maszyny do szycia, zajętej przez komornika, został skazany przez sąd grodzki w Pabjanicach na jeden tydzień aresztu. (p)

Zdjęcie kasy z aresztu. Przed kilku dniami na polecenie Opieki Społecznej w Pabjanicach, zostały zdjęte kasy z okna aresztu miejskiego, przy ulicy Garncarskiej.

Wyjazd robotników. W niedzielę wyjechała z Pabjanic partja robotników w liczbie 50 do regulacji rzeki Warty, koło m. Kola. Jak nas informują, robotnicy po przybyciu na miejsce mają się natychmiast skomunikować z poprzednią partją, która obecnie strajkuje. Robotnicy c. również mają nie przystąpić do pracy, by poprzeżąd żądania pokrzywdzonych robotników. (p)

Z ruchu narodowego. W ubiegłą niedzielę odbyło się zebranie Stronnictwa Narodowego w lokalu własnym przy osiedle pabjanickiej w Dobroniu, pod przewodnictwem prezesa. Aktualny referat wygłosił jeden z prelegentów. Po omówieniu spraw organizacyjnych, zebranie zakończono odśpiewaniem Hymnu Młodych. (p)

Kronika Zduńskiej Woli

Piętnajcmyl Wrabel Józef, gospodarz ze wsi Czechy i Psyrzajński ze wsi Grabowca czynili w dniu 5. b. m. zakupy u Żyda Mendla (ul. Sieradzka) zwanego „Baska”; u tegoż Żyda w drugie święto Wiel-

klejnocy czynili zakupy Sawatówna Franciszka z Czech. Wstyd!

Kronika Zgierza

Poswięcenie kamienia węgielnego. W niedzielę, 12. b. m. z okazji 25-lecia istnienia Związku Harcerstwa Polskiego, oddział łódzki powziął za cel wybudowanie strażnicy harcerskiej na terenie ofiarowanym przez pp. mec. Jasińskich w Grotnikach. Uroczystość rozpoczęła się mszą św., odprawioną w miejscowej kaplicy przez ks. dr. Eugenjusza Millera. Po mszy św. harcerze odmaszerowali na miejsce budowy strażnicy, gdzie aktu poświęcenia dokonał ks. dr. E. Miller.

Ukarani Żydzi. Żyd Grunwald Abram (ul. Łęczewska 7) został ukarany przez łódzkie starostwo pisemnie z 1. b. m. grzywną w kwocie zł 20 — za to, że zatrudniał rob. Głowackiego Jana od dn. 15. 4. ub. r. i nie zgłosił go do Ubezpieczalni Społecznej. — Żyd Szajnholz Udel, zam. Rybny Rynek 2 za niezameldowanie w Ubezp. Społecznej rob. Sześciłaka Wojciecha, zatrudnionego od dn. 15. 3. 34 r. został ukarany przez łódzkie starostwo powiatowe pisemnie z 1. b. m. grzywną w kwocie zł 20.

Z obchodu L. O. P. P. Z okazji tygodnia L. O. P. P. w Zgierzach odbył się występ organizacyj szkolnych, straży pożarnej, drużyn ratowniczych P. C. K. i odkażających. W niedzielę, 12. b. m. na rynku targowym wygłoszono okolicznościowe przemówienia, poczem na boisku Tow. Gimn. „Sokol” odbył się start baloników propagandowych.

Kronika Kalisza

Odnaczenie strażackie. Prezes straży pożarnej fabrycznej „Pluszowni”, p. Edmund Goede odznaczony został srebrnym medalem zasługi za wybitną działalność na polu pożarnictwa.

Walne zebranie członków L. M. i K. Walne zebranie członków Ligi Morskiej i Kolonjalnej odbędzie się w dniu 24. b. m. o godz. 8 w sali sejmiku powiatowego. Porządek zebrania: zagajenie, wybór prezydium, odczytanie protokołu z poprzedniego zebrania, sprawozdania, wybory członków zarządu, komisji rewizyjnej i delegatów na walne zjazdy.

Zawody o mistrzostwo okręgu. W dniu 19 b. m. odbędą się w Kaliszu zawody o mistrzostwo okręgu klasy C panów i kl. A i B pań z następującym programem: dla panów — biegi: 100, 400, 800, 1500 i 5000 m, sztafeta 4 x 100 i 4 x 400 m, skoki w dal, wwyż i o tyczce, rzuty dyskiem i oszczepem, pchnięcie kulą i bieg 110 m przez płotki; dla pań: biegi 60 i 80 m przez płotki, 200 m, sztafeta 4 x 75 m, skoki w dal i wwyż, rzuty dyskiem, oszczepem i pchnięcie kulą.

Zawody w piłkę nożną. W ubiegłą niedzielę na boisku W. K. S. „Prosa” odbyły się zawody w piłkę nożną o mistrzostwo kl. B między KKS a KPW ze Skalmierzyc. Zawody toczyły się pod znakiem przewagi KKS-u i po drugiej bramce, zdobytej dla tej drużyny, goście opuścili boisko, wobec czego sędzia przyznał zwycięstwo walkowerem KKS-owi.

Kronika Łasku

Samowola zarządu miejskiego. Przy drodze wiodącej od osady Pabjanickiej do cmentarza było szereg topoli, które zarząd

miejski kazał powycinać bez porozumienia się z Radą miejską. Biorąc z tego punktu iż wycięcie drzew jest uszczerbieniem majątku miasta, winno się odbyć z wójtem miasta.

Sukcesy targowicy. Rada miejska postanowiła przenieść targowicę miejską z ulicy Narutowicza na ulicę Warszawską. Postanowienie to na ostatnim posiedzeniu zostało zaaprobowane większością głosów. Postanowienie to spotkało się z niezadowolaniem całego miasta, gdyż skierowanie całego ruchu na ulicę Warszawską tamowałoby ruch samochodowy, ulica ta jest bowiem najbardziej ożywiona. Władze szkolne postawiłyby sprzeciw co do zabrania placu. Droga wiodąca na targowicę wiodłaby obok cmentarza, zanieczyszczając parkan i t. d. Zwołane ogólne zebranie obywateli wybrało 4 delegatów, którzy mają udać się do starostwa, by nie zaaprobowano postanowienia Rady miejskiej; co do przeniesienia targowicy miejskiej.

Z ruchu narodowego. W powiecie łaskim odbyło się ostatnio cały szereg zebrani członków Str. Nar. z udziałem p. posła Dzierżawskiego i tak w dniu 10 b. m. w Dobroniu, w dniu 11. w Woli Stryjewskiej i Łasku.

Kronika Warty

Nowa placówka. Staraniem Koła Stronnictwa Narodowego w Warcie otwarto nową placówkę Stronnictwa w sąsiednich połączonych wioskach Dusznikach i Malinkowie. Zebranie organizacyjne odbyło się w dniu 12. b. m. przy udziale około 80 włościan, entuzjastycznie witających gości z Warty. Zebranie zaskaił p. Z. Kwański z Dusznik, poczem prezes W. Grudniewicz w swem dłuższym przemówieniu zaznajomił zebranych z ideologią i założaniami Stronnictwa.

Dnia 12 maja 1935 r. o godz. 11 przed południem oddała Bogu ducha, po długich i ciężkich, z anielską cierpliwością znoszonych cierpieniach, opatrzona Sakramentami św., nasza ukochana siostra, szwagierka, ciocia i kuzynka, s. p.

Franciszka Piechocka

w 48 roku życia. Pogrzeb odbędzie się w środę, dnia 15. bm. o godzinie 5.30 z kaplicy przedpogrzebowej przy Walech Jana III na cmentarzu farnym przy ul. Bukowej, o czym zawiadamiają krewnych i znajomych

w imieniu rodziny ciężkim smutkiem dotknięci

Piotrostwo Kordylewscy.

Poznań, 12 maja 1935 r. zg 11 146

Osobnych zawiadomień nie wysyła się.

Dnia 11 maja 1935 r. zasnął w Bogu, opatrzony Sakramentami św., po ciężkich cierpieniach, mój najukochańszy mąż, nasz najdroższy ojciec, s. p.

Stanisław Woźniewski

przeżywszy lat 49. Pogrzeb odbędzie się w środę, dnia 15 maja o godz. 17 z kościoła cmentarza św. Marcina w Górczynie.

W ciężkim smutku pozostaje

żona z dziećmi.

z 11 151

Gustowne, modne i najkorzystniej wszelkie materiały jedwabne, wełniane itd. znajdzie każda Pani w firmie
W. Nadolski
skład białawców
Poznań, St. Rynek 90
Przyjmuję asyg. „Kredyt”
n 39112

Walne Zgromadzenie

Spółdzielni Budowlanej Ogólnej Użyteczności

z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu

odbędzie się w środę, dnia 3 czerwca 1935 r., o godzinie 18 w Ochronce przy ul. Czartorji 4.

Na porządku obrad:

1. Sprawozdanie Zarządu, przedłożenie bilansu i rachunku strat i zysków.
2. Sprawozdanie Rady Nadzorczej.
3. Przyjęcie sprawozdania i bilansu oraz udzielenie pokwitowania Zarządowi i Radzie Nadzorczej.
4. Podział zysków z roku 1934.
5. Zmiana § 49 statutu Spółdzielni.
6. Wybór 4 członków Rady Nadzorczej.
7. Wyznaczenie wynagrodzenia Rady Nadzorczej i Komisji Rewizyjnej.
8. Wniosek bez uchwał.

Sprawozdanie rachunkowe za rok 1934 wyłożone jest dla członków w godzinach biurowych od 17—19 w biurze Spółdzielni przy ul. Nadbrzeżnej 11, II. ptr.

Spółdzielnia Budowlana Ogólnej Użyteczności

z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu.

Rada Nadzorcza:

(—) W. Pyszkowski, prezes.

Bursa gimnazjalna w Środzie

Najtańszy w Wielkopolsce internat — stancje dla uczniów szkółnych. Opłata 40 zł w miesięcznym. Duży ogród. Plac sportowy. Zarządza Komitet Rodzicielski. Zgłoszenia: Środa ul. Długa 16. Gimnazjum hum. w sąsiedztwie. z 11132

I Dźwigary do budowl!
Zelazo sztabowe
Gwoździe
Drut kolczasty
nowy i używany
hurtownie i detalicznie
poleca dg 1678
F. Stobiecki
handel żelaza
Ostrów (Wlkp.)

Okucia budowlane do
drzwi i okien
Armatury do piecy
Gwoździe, śruby, druty
najkorzystniejsze u 5747
źródło zakupu
HURT POLSKI
Poznań, Wrocławska 4.

DACHY
krycie i smarucie
gumolitem
nie ścieka, nie kruszy się. Długoletnia wytrzymałość bez smarowania
sprzedaz dg 2016
HATECH,
Poznań, św. Marcin 65

OGŁOSZENIA DROBNE

Ogłoszenia wśród drobnych: 1-lamowy milimetr 30 groszy.

Znak oferty na przykład: z 18 924, n 2745, d 1790 i t. d. = 1 słowo.

Drobne ogłoszenia w dni powszednie przyjmuje się do godz 10.30, w soboty i dni przedświąteczne przyjmuje się do godz 10.15.

2. PIENIĄDZ

7 000,—

wypożyczyć lub wzięcie się w interes. gospodarstwo. Odpowiedź znaczek. Oferty Oredownik, Poznań zd 85 935

4. OZENKI

Kawaler

lat 30, kętejar, szuka na tej drodze żony. Oferty poważnie myślących pań Oredownik, Poznań n 10 220

Panna

27. przystojna, inteligentna, posiadająca kanieniec, skład kolonialny, wylicze zażaz. Piotr Mrówka, Poznań, Szamaryzskiego 20 — 1. zd 85 942

Pisarz

pozna panna (wzajemnie) piśmie szlachetnym charakterem. Celny i smonjalny. Poważne oferty Oredownik, Poznań zd 85 972

7. SPRZEDAŻE

Magle

reczne, motorowe silnej budowy gwarantowane poleca Bolesław Kapeczyński, Łódź Podrzeczna 33 Egzystuje od 1989. n 9056

Dom

piętrowy, 13 ubikacji, masyw., rynku, dochód miesięczny 85,— 6 000 wp aty 5 000, Minder, Krotoszyn, Piastowska. zd 84 568

Skład

kolonialny z mieszkaniem sprzedam. Adres Oredownik, Poznań zd 85 551

Skład

kolonialny z maglem, 3 pokoje, kuchnia, dzierżawa 50 zł Adres wskaże Oredownik, Poznań zd 85 600

Kolonjalkę

sprzedam przy ruchliwej ulicy 500 zł. Oferty Oredownik, Poznań zd 85 742

Kolonjalkę

z mieszkaniem, towarem, maglem tanio oddam. Adres wskaże Oredownik, Poznań zd 85 757

Cuklerenkę

ekładem pieczywa ano sprzedam Adres Oredownik, Poznań zd 85 839

Dom piętrowy masywny dwumorgowy sad

200 drzew kościelnej wsi, blisko Poznania, 5009, Stawski, Poznań, plac Sapięczyński 10 b. zd 85 914

Dom

1 ubikacja, 1/2 morgi ogrodu w Poznaniu 6 000 wpłaty 3 500. Stanisław Kniat, Poznań, Grudzień 70. zd 85 530

Dom

nowy 1/2 morgi ogrodu przy Poznaniu 2 500 zł. Stanisław Kniat, Poznań, Grudzień 70. zd 85 529

Domek

nowy, 1/2 morg. ziemi, blisko Poznania 1200 zł. Stanisław Kniat, Poznań, Grudzień 70. zd 85 528

Gospodarstwo

22 morgi pszenno buraczanej. Budynki masywne. Kompletnie unieważnione. Prywatne, bez długu. Cena 18 tysięcy. Właściciel Tomasz Frackowiak, Kwiecień, wo. powiat Mogilno. zd 85 814

Skład

spożywczy towarem, maglem, przyjeżdż. pokojem, centrum sprzedam za 600 zł. Adres Oredownik Poznań zd 85 878

80 morg ślicznej ziemi

wspólny zabudowlany pierzszorzędny inw-ntarże 17000, wpłata 11 000. Stawski, Poznań, pl. Sapięczyński 10 b. zd 85 815

Dom piętrowy komfortowy Poznań

śliczny ogródkiem 2 500, reszta 34 letnia amortyzacja. Stawski, Poznań, plac Sapięczyński 10 b. zd 85 913

Nowy dom

czynszowy 2 morgi ogrodu, sprzedam 6 500, stosunki rodzinne. Informacje Matuszak, Kostrzyn Pobiedziska 8. n 10 231

11. KUPNA

Leice

Peggy lub Coutaz kupie. Oferty Oredownik, Poznań zd 85 738

Domek

kupie dwa ubikacyjny ogrodom, prywatne, blisko miasta w cenie około 3000. Zgłoszenia Oredownik, Poznań zd 85 797

Składu

spożywczo lub kawiarenki obszernym mieszkaniem — dobrzy punkcie Poznania — szukam za gotówkę. Oferty Oredownik, Poznań zd 85 524

Domek

kupie za 24 2 posoje kuchnie, prywatne 30 gotówkę, okolica Września Szczegółowe oferty Oredownik, Poznań zd 85 798

Samochód

limuzyna 3 osobowa, mała, kupie za gotówkę 24-25. Oferty Oredownik, Poznań zd 85 928

12. DO WYNAJĘCIA

4 pokoje

kuchnia wygodny do wynajęcia. Łódź, Wigury 11, dorozca wskaże n 10 172

17. LOKALE

Skład

mieszkanie duża wś kościelna, zaraz oddajnie właściciel. H. Mibus, Nekla, pow. Środa. n 10 230

18. DZIERŻAWY

Bacność rolnicy!

Wielki wybór rzetelnych dzierżaw, każdej wielkości sumiennie poleca Stawski, Poznań, pl. Sapięczyński 10 b. zd 85 912

Rzeźnictwo

z mieszkaniem i urządzeniem zaraz wydzierżawie. Zgłoszenia Agentura Oredownik, Rogoźno. n 10 226

25. SZUK. POSADY

Ogłoszenia do 30 słów dla poszu kujących posady w tej rubryce obliczamy do jednej trzeciej cenie drobnych

Szofer

młody znający prace biurowa, poszukuje pracy, złoży gwarancje bankowa. Oferty Oredownik, Poznań zd 85 836

Służący

z wykształceniem uczący obeznany w ogrodnictwie proszę o jakakolwiek posadę Henckze Alojzy — Sekowo, poczta Podrzewie, pow. Szamotyły. zd 85 672

27 WOLNE MIEJSCA

Pomocnik

krawiecki na duże szuki potrzebny od zaraz. Mikronowski, Odolanów Rynek 3 n 10 212

Pomocnik

damaki lub fryzjerka, dobra potrzebna. Piechocki, Września. zd 84 665

Magistra

sła męska początkującego z znajomością języka niemieckiego poszukuje się zaraz. ewil, później. Zgłoszenia z odpisem świadectw i polaniem wysokości pensji przysyła Apetka pod Lwem Toruń, Rynek Nowomiejski. dg 2288

Służący - szofer

samotny potrzebny tylko z dobrymi świadectwami do Łodzi. Oferty Łódź, PAT, Piotrkowska 125 pod „G. O.” ng 9494

Elewka

potrzebna do dworu, do gotowania. Oferty Oredownik, Poznań zd 85 775

Posada

portjera do garde-oby zaraz, sprzedaz tytoni, gotówka 500, placowego robotnika 200. „Pawilon”. Poznań Focha 15. zd 85 828

Dobra

krawcowa w domu potrzebna. Adres wskaże Oredownik, Poznań zd 85 855

Dziewcze

młode, uczące do lekkich prac domowych, poszukuje, lub przyłączenia do rodziny. Oferty Oredownik Poznań zd 85 878

Krawiec

na duże szuki damskie i męskie potrzebny od zaraz. Zgłoszenia Oredownik, Poznań n 10 228

Programy radjowe

Programy radjowe Polskiego Radja uległy całkowitej zmianie wskutek śmierci s. p. Marszałka Piłsudskiego. Od dwóch dni radio nadaje tylko komunikaty informacyjne.

Co tutaj — to Edmund Rychter — co palto — to Edmund Rychter — co ubranie — to Edmund Rychter, Poznań, Ostrów Wielkop

Przedpłata

na miesiąc maj 1935 roku włącznie książkowego dodatku powiesciowego w Poznaniu w ekspedycji z 1.95, w agencjach z 2.20, z odnoszeniem do domu z 2.20, na prowincji na poczcie już z odnoszeniem do domu kwartalnie 7.01, miesięcznie 2.34, pod opaską miesięcznie w Polsce z 5.00 w innych krajach z 5.00. Przy 7-miu wyliczeniach tygodniowo kosztuje „Oredownik” miesięcznie 2.35 zł bez odnoszenia do domu. W razie wyprawk spowodowanych siłą wyższą, przesyłką w pak dzie, strajków i t. p. wydawnictwo nie odpowiada za dostarczenie pisma, a abonenci nie mają prawa domagania się niedostarczonej numerów lub odszkodowania.

Ogłoszenia

na stronie 6-lamowej 15 gr. na stronie 4-lamowej przy końcu tekstu redakcyjnego 30 gr. na stronie czwartej 50 gr. na stronie drugiej 60 gr. Przed wiadomościami potoczności 100 gr. od 1-lamowego milimetra. Ogłoszenia skomplikowane z zastrzeżeniem miejsca od poszczególnego wypadku 20% natychmiast. Drobne ogłoszenia (najwyżej 100 słów w tem 5 nagłówkowych) słowo nagłówkowe (tłuste) 15 gr. każde dalsze słowo 10 gr. Ogłoszenia do bieżącego wydania przyjmujemy do godziny 10.30, a do wydań niedzielnych i świątecznych do godz. 10.15 rano. Za różnicę między zastawem a wysokością ogłoszenia, powstała wskutek matrycowania, wydawnictwo nie odpowiada.

Redaktor naczelny: Tadeusz Powiżki. — Redaktor odpowiedzialny Andrzej Trella z Poznania. — Za wszystkie wiadomości i artykuły z m. Łodzi odpowiada Leon Trella, Łódź Piotrkowska 91. — Za ogłoszenia i reklamy odpowiada administracja w osobie p. Antoniego Leńiewicza w Poznaniu. — Niezamówionych rekopisów redakcja nie zwraca. Wydawnictwo Drukarnia Polska S. A. w Poznaniu św. Marcin 76

Telefony: 44-61, 14-76, 33-07, 35-24, 35-25, 40-72, w niedziele, święta i późnym wieczorem tylko 40-72.

P. K. O. Poznań nr 200 143.

„Co przeżyłem i co widziałem w Sowietach“

Ludzie ogryzają kości końskie...

Co mówi mieszkaniec „sielchozu“ — Dlaczego taka nędza? — Poza granice gubernii wychodzić nie wolno — Powrót z wycieczki — Po trzech miesiącach — Strajk „karczowników“ — Krasnoarmiejcy biją strajkujących — Dwudniowy urlop

XIV.

Jeszcze gorzej mają mieszkańcy sołchozów, które powstały z dawnych majątków ziemskich. Chłop pańszczyźniany zamieniony został na niewolnika państwowego i czy to za śniadaniem, czy obiadem, czy też kolacją musi wyczelekiwać w ogonku.

Jedynie tym, którzy mieli po 1, 2 lub 3 ha ziemi, to ją zostawili, ale zato ogołocili ich tak z żywego inwentarza, że prócz krowy i konia nic nie mają.

Krowa nie jest żadnym dobrodziejstwem, bo paść jej niema czem, a tu trzeba 300 litrów mleka rocznie oddać do naczelnictwa sielchozu! Gdy wchodziliśmy do wioski, zdala od drogi ujrzelismy porozrzucane kości końskie. Zapytałem sielchoźnika dlaczego, gdy koń zdechnie, nie zakopią go, tylko zostawiają na pastwę wronom. Na to on mi mówi, że to nie wrony, tylko ludzie obdarli konia z mięsa i zjedli.

„Ale nie tylko zdechłe konie, psy i koty też, co jaki był we wsi to zjedzą.“

„To wy tu bardzo źle macie, czy to w całej Rosji tak jest? — pytam.“

„— Czy w całej Rosji to my nie wiemy, bo nam z Mordowskiej obwódki bez pozwolenia niewolno wyjeżdżać. W Mordowskiej obwódki to wiemy, że wszędzie tak jest.“

Mocno współczując niedoli bezbronnego chłopca, wracałem do stacji.

Wtedy też poraz pierwszy zacząłem zastanawiać się nad tem jakby stąd wydostać się do Polski.

W Szatkach pracowaliśmy jeszcze dwa miesiące.

Jest to stacja węzłowa, przez którą przechodzi bardzo wiele pociągów. Tutaj też następują przeładowania wagonów.

W lutym 1933 r. wylądowano 20 wagonów pszenicy i zaraz następnego dnia 16 wagonów mąki razowej. Za-

...zaczęło się nieludzkie katowanie opornych...

równo mąkę jak i pszenicę wyrzucono na ziemię. Ponieważ zerwał się wtedy wielki wiatr, więc nim zdążyli przykryć mąkę, wiatr dużo jej porozrzewał po okolicy. Zebraliśmy jej ze śniegu pełne czapki i niesiemy do swych baraków, żeby sobie klusek ugotować, ale nas strażnicy przytrzymali i ka-

zali nam ją wysypać na kupę. Tłumaczyli nam że i tak leży po polach i napewno się zmarnuje. Ale bo to co pomogło?! Musieliśmy usłuchać i już.

Zabrano ją dopiero po dwóch tygodniach i załadowano na pociąg do Moskwy.

Jednak, ponieważ prawie bezu-

stannie padał śnieg, mąka zwilżała bardzo i zdaleka czuć ją było stęchłą.

Nie lepiej rzecz się miała z pszenicą. Leżała na stacji sześć tygodni i w końcu dymila jak wulkan, a gdy ją ładowali powrotem na wagony, była do tego stopnia porostana, że tworzyła dość okazałe bryły.

Podobny los spotkał sól, która pod wpływem wilgoci rozpuściła się i gdy przyszedł mróz zmarzła na kamień i ani jej ruszyć nie mogli.

Raz znów przwieźli kartofle, ale były tak pozmarzane, że trzeba je było toporami porąbać na wielkie bryły, aby móc zrzucić je z wagonów.

Gdy wróciliśmy ze Szatek do Sarowa natrafiliśmy akurat na strajk robotników leśnych.

Obrzymie mrozy, jakie wtedy panowały, tak dokuczyły robotnikom, że nie można ich było ani prosić, ani grozić nakłonić do pracy.

Zeszła prawie wszyscy byli przeziębieni, a bardzo wielu miało podrażnione nosy, uszy, ręce i nogi. Odmrożenia były tak poważne, że niektórym robotnikom pootwieraly się rany.

Wobec strajku — najpierw zagrożono robotnikom, że nie dostaną jeść. Nie pomogło. Wtedy wyprowadzono ich na dziedziniec. Gdy robotnicy w żaden sposób nie dali się nakłonić do pracy, — wydano rozkaz, aby biciem zmusić ich do posłuszeństwa.

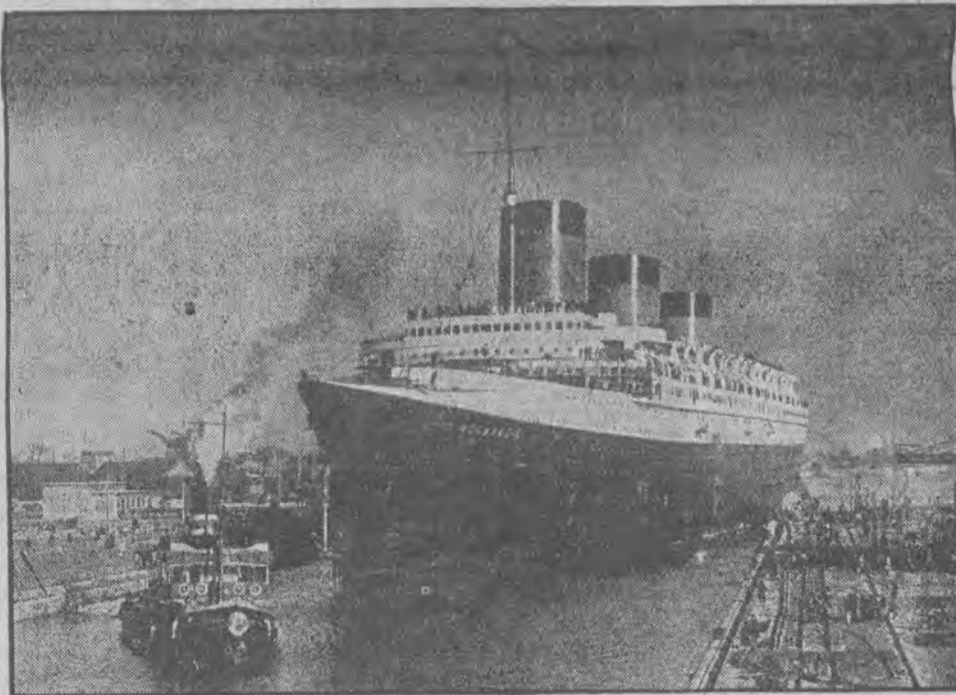
„— Pozabijcie nas — a my i tak nie pójdziemy — odpowiedzieli robotnicy.“

Zaczęło się nieludzkie katowanie opornych.

Wreszcie, gdy już wszyscy byli zbici, skopani i okrutnie zakrwawieni, wdał się w sprawę lekarz i zwolnił wszystkich na dwa dni od pracy na mrozie przy karczowaniu lasu.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Największy okręt oceaniczny na pełnym morzu

W dniu wypłynięcia na pełne morze z doku w St. Nazaire, u ujścia Loary, czuby francuskiego budownictwa okrętowego, największego parowca oceanicznego „Normandie“, zgromadziły się w Saint Nazaire i na obu wybrzeżach ujścia Loary ogromne tłumy publiczności. Kiedy rozległ się trzykrotny grzmot powitalny jego syren i ciągnięty przez holowniki kolos ruszył z miejsca, zaprzęgnięty radosne okrzyki tłumów, powiało morze chustek, ale w tej chwili zamigotały błyskawice, nadciągnęły czarne chmury, rozległ się trzask piorunów i lunął deszcz, jak z cebra, na parowiec i tłumy publiczności, wywołując popłoch wśród setek drobnych statków i łodzi, przepelnionych widzami. Wnet opustoszała rzeka, ale „Normandie“, o-

chrzczona w ten niezwykle sposób, posuwała się dalej budząc podziw. Wreszcie odpadły od niej liny holownicze, rzęgli się ponownie trójkrotny grzmot jej syren, z ogromnych kominów buchnęły, jak z wulkanu, czarne kłęby dymu, i prując już własnymi siłami spienione przez wiatr fale morskie, największy dotychczas twór budownictwa morskiego, mając na pokładzie około 3.000 ludzi, w czem znaczną część robotników, którzy pracowali przy jego budowie, zniknął w oddali, kierując się w stronę Brestu. Próbną tę podróż „Normandie“ odbywa dla doświadczenia swych maszyn i wewnętrznych urządzeń, i dopiero po stwierdzeniu ich skuteczności ma wyruszyć po raz pierwszy do Nowego Jorku dnia 29 maja.

Ciągnięcie loterii

152019 48 158 99 208 435 507 52 700 153052
421 691 714 62 543 85 154077 213 23 309 68
436 94 606 821 915 29 155023 32 342 70 76 426
41 581 616 80 96 954 150250 318 584 653 62
831 157096 118 69 85 98 234 84 414 41 81 530
604 53 778 817 911 26 158106 368 97 414 525
612 41 58 63 770 886 971 159154 81 297 455
592 640 733 74 97 802 944 70 180067 113 58
217 330 35 468 98 611 721 27 918 58 66 91
161037 38 40 116 213 75 458 549 58 601 91
732 962 162005 06 13 74 98 270 91 386 402 73
550 64 688 715 50 935 70 78 163147 248 312 463
583 617 57 67 723 880 91 164152 213 345 66
476 539 46 693 782 89 804 27 67 966 79 165146
68 257 69 624 36 94 528 723 69 82 824 166168
467 580 653 718 19 36 813 925 40 167002 34
139 273 359 90 400 19 27 629 844 998 168019 71
101 222 688 802 37 72 87 980 169013 33 36 94
245 828 41 170079 98 273 76 546 75 627 31
64 65 724 849 171037 46 99 189 305 412 911 53
85 825 70 172084 150 332 96 413 544 63 91 860
909 46 99 173043 324 79 95 548 66 631 68 959
174005 51 88 547 636 175073 118 52 212 33
393 545 873 176181 386 433 510 657 761 95
177041 110 275 76 311 77 623 776 96 931 46
58 71 949 178014 80 490 526 674 76 926 70 87
90 179226 226 68 79 91 404 08 767 825 919 79
180051 75 86 172 423 539 94 788 181146 452
525 63 82 92 646 867 982 182056 174 235 48
61 71 476 512 21 68 611 42 54 55 720 807 43
183109 20 57 967 95 511 603 730 919 184048
256 85 354 641 741 80 846.

CIĄNIENIE DRUGIE.

Po 200 zł na N-ry:

73 209 456 752 962 1148 222 526 604 887
2038 117 96 520 610 886 952 99 3380 88 417
78 612 72 711 4136 287 88 324 67 5222 410
729 6262 716 32 860 971 7425 683 864 958
8235 387 430 9402 607 45 715 928 10620 991
11004 33 306 19 35 410 12008 274 361 473 13371
424 42 719 804 64 966 14139 527 844 905 15028
90 123 212 67 455 537 973 16147 80 363 427
759 17217 44 329 70 55 91 416 758 801 18161
82 406 307 963 19090 251 457 555 777 859
20090 553 786 841 936 21139 265 568 663 798
813 22273 305 481 536 53 696 805 44 79 23636
930 24207 534 941 25632 926 26002 3 421 629
863 27240 442 546 951 29018 140 214 397 972
29032 145 82 81 263 462 645 845 30033 298
611 759 860 945 31392 548 856 931 902 84
32486 88 514 742 82 887 993 33005 198 343 544
707 28 54 865 77 915 49000 333 556 600 95

3583 909 36463 826 37296 403 4 594 615 753
92 821.
38152 531 628 85 721 60 89 864 39212 352
429 50 532 654 705 47 75 981 40091 250 362
659 734 46 861 988 41098 176 332 42018 217
871 462 557 629 31 61 780 897 43273 738 846
44581 745 970 45132 281 625 771 81 866 972
46037 63 4 338 77 962 47003 621 981 52 48063
336 446 03 619 73 922 49262 437 751 818 956
50128 70 482 89 596 755 51018 172 469 89 517
52025 30 125 78 547 797 59244 510 73 714 847
54224 352 449 584 752 332 55222 309 96 557
639 752 939 995 56623 77 57113 418 58 512
689 718 28 16 62 985 58025 249 311 98 303
21 906 39 39030 36 71 103 508 35 798 907 912
60629 61075 188 303 19 72 662 62085 183 741
818 95 83233 547 681 880 983 64079 308 462

95 614 23 26 733 65006 84 116 96 209 750 982
95 66587 614 86 984 67001 233 312 22 742
869 985 68019 76 361 419 625 31 93 952 69153
374 407 509 923 29 70556 623 739 80 71264
468 640 848 72 936 44 72030 80 877 73107
21 47 989 908 74108 368 505 612 860 927
75114 31 54 918.
76061 232 330 589 596 77574 609 77 715
77 78545 908 973 79420 605 36 8 962 80171
366 786 91311 512 97 600 32 707 34 82147 431
775 894 89094 639 34305 657 920 83 987 85108
480 98 40 761 96039 148 387 700 856 929
37043 251 344 442 50 764 71 353 88489 571 681
911 89353 422 35 57 93 940 90242 440 597 744
807 92 91234 417 521 933 92001 4 322 563
663 95 838 39 93262 652 844 94405 90 632 82
918 95100 543 96051 213 17 304 789 961 62

Warszawa (Tel. wł.) W ciągnięciu Loterii Państwowej większe wygrane padły na następujące numery:

- 100 000 zł — 113144.
- 50 000 zł — 181912.
- 10 000 zł — 408445, 65321, 84976, 159500.
- 5 000 zł — 10750, 37576, 93985, 163884.
- 2 000 zł — 4883, 8559, 18747, 19185, 34531, 35310, 50280, 64776, 77607, 131934, 133645, 147723, 178682. (w)